

บทนำ

ลู่อวีจินไม่คิดว่าชีวิตของตนจะตกต่ำถึงเพียงนี้...

เขาเป็นบุตรคนที่ห้าของสกุลลู่ แม้จะไม่ใช่นุตรชายคนโต แต่ มารดาของเขาก็เป็นถึงฮูหยินใหญ่ซึ่งเป็นทีโปรดปรานของเลี้ยวกั๊ว¹ ผู้เป็นบิดา เมื่อสิบปีก่อนบุตรชายคนโตสกุลลู่เสียชีวิตเนื่องจากติด โรคระบาดใหญ่ในเมืองหลวง ส่วนบุตรชายคนรองนั้นก็เหลวแหลก ทำงานไม่เป็นชิ้นเป็นอัน บรรดาศักดิ์เลี้ยวกั๊วจึงจื่อ² จึงตกมาอยู่ในมือของลู่อวีจิน

ลู่หนึ่งเหอ บุตรสาวคนที่หกของสกุลลู่ได้รับพระราชทานสมรส จากเหวินไต้ฮ้องเต้ให้สมรสกับตวนอ๋อง องค์ชายสี่นามเหลียงเจิง สกุลลู่จึงนับว่ามีความสัมพันธ์อันดีกับราชวงศ์ตลอดมา

¹ ตำแหน่งสูงสุดของชั้นลำดับกบ ซึ่งฮ้องเต้แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้ที่มีความดี ความชอบ

² ตำแหน่งผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์จากบิดา

ชีวิตของกลุ่มวัยรุ่นจะราบรื่นมิใช่หรือ แล้วเหตุใดเขาจึงล้า
พูดเต็มปากเต็มคำว่าชีวิตของตนนั้นตกต่ำเล่า

เหวินไต้ฮ่องเต้พระราชทานสมรสแก่ผู้หญิงเหอกับตวนอ๋อง
เพราะเหตุใด

เนื่องจากเลี้ยวกังกงมีตำแหน่งเป็นถึงผู้บังคับบัญชากองกำลัง
รักษาเมืองหลวง บรรดาองค์ชายที่เดินอยู่บนเส้นทางแก่งแย่งชิงดี
จึงต้องการผูกสัมพันธ์กับบุตรสาวสกุลสูงซึ่งยังไม่ออกเรือนเพียงคน
เดียวคือผู้หญิงเหอ ต่างพากันทูลขอสมรสกับนางไม่เว้นวัน

เหวินไต้ฮ่องเต้ถึงกับกุมขมับ ผู้หญิงเหอเป็นเพียงสตรีในหอง
หอ เหล่าองค์ชายไม่เคยพบหน้ามาก่อน ไม่ได้ถูกกล่าวขานว่าเป็น
สตรีงามลุ่มเมือง แล้วองค์ชายเหล่านั้นจะมีเหตุผลอันใด หากไม่มอง
ว่านางเป็นเพียงหมากตัวหนึ่งในการขึ้นสู่ที่สูง

มีเพียงเสียงเจิงเท่านั้นที่ไม่คิดการใหญ่ มองว่าบัลลังก์มังกร
อยู่ไกลเกินเอื้อม เหวินไต้ฮ่องเต้จึงพระราชทานสมรสแก่เขา อย่าง
น้อยตำแหน่งโอรสสวรรค์ของพระองค์ก็ยังไม่ถูกสั่นคลอน

ทว่าเหวินไต้ฮ่องเต้กลับไม่ทราบเลยว่าน้ำนิ่งไหลลึกเป็น
เช่นไร

ผ่านไปนานหลายปี เหวินไต้ฮ่องเต้ที่คิดว่าพระองค์
วางแผนไว้ดีแล้วนั้นกลับเริ่มคิดระแวง ด้วยผลงานอันโดดเด่นของ
เสียงเจิง เขาก็ได้รับการยอมรับจากเหล่าขุนนางโดยง่าย นับวัน
ก็ยิ่งเพิ่มพูนอำนาจในมือ ยังมีสกุลสูงรุ่นหลัง เขาก็ยิ่งโดดเด่น
เหนือผู้ใด

รัชศกเหวินไต้ที่ยี่สิบเอ็ด ความขัดแย้งระหว่างเผ่าเป่ย์อี้กับ
ต้าเหลียวที่มีมานานหลายปี ทำให้เสียงเจิงต้องยกทัพไปปราบปราม

เหลียงหย่งหมิงและเหล่าขุนนางบางส่วนอาศัยโอกาสที่เหลียงเจิงไม่ได้อยู่ในเมืองหลวงเพื่อบอกว่าเขากับสกุลลู่สมคบคิดกัน ก่อกบฏ เคลื่อนย้ายทหารรักษาเมืองหลวงโดยไม่มีราชโองการ ด้วยความที่หลายปีมานี้เหลียงเจิงสร้างผลงานเอาไว้มาก ราษฎรแซ่ซ้องเหล่าขุนนางตามติดรับใช้ ซ้ำก่อนหน้านี้อาณาจักรเหลียงเจิงยังเคยเสนอชื่อเขาเป็นรัชทายาทแทนองค์ชายใหญ่ที่ด่วนจากไป เหวินไท่ซ่งเต้จึงไม่พอพระทัยเป็นอย่างมาก หว่าเหลียงเจิงคิดการใหญ่ สมคบกับขุนนางตั้งกลุ่มตั้งก๊ก เรื่องเก่ายังไม่ทันซำก็มีเรื่องใหม่ให้เหวินไท่ซ่งเต้อดอันกังวลอีก

‘ด่วนออกคิดแผนชั่ว สมคบกับขุนนาง ไม่เกรงเกรงเรา หากต่อไปวันหน้าคิดการใหญ่ คงบังคับให้เราสละราชบัลลังก์ แต่งตั้งตนเป็นฮ่องเต้!’

‘สกุลลู่ไม่จงรักภักดี เคลื่อนย้ายทหารรักษาเมืองหลวงโดยไม่มีราชโองการจากเรา มีอำนาจในมือจึงคิดการใหญ่ เสียแรงที่บรรพบุรุษเลี้ยวก๊วกมีความดีความชอบในการก่อตั้งต้าเลี้ยว ลูกหลานอกตัญญู ทำลายชื่อเสียงบรรพบุรุษจนป็นี่!’

ไม่ว่าเหลียงเจิงกับสกุลลู่จะคิดก่อกบฏจริงหรือไม่ ไม่จำเป็นต้องสืบสวนให้มากความ เพราะหากมีใจคิดก่อกบฏเมื่อใด ด้วยอำนาจและบารมีย่อมทำได้โดยง่าย เหวินไท่ซ่งเต้จึงประกาศราชโองการไปหนึ่งฉบับ ปิดทางเหลียงเจิงกับสกุลลู่จนไร้ทางไป...

ลู่อวีจินไม่เคยคิดมาก่อนว่าตนจะตีตราแตกกลายเป็นกบฏไปเสียได้ ขณะที่สกุลลู่กำลังฉลองวันเกิดให้ลู่อวีจินเหออย่างพร้อมหน้า หลี่กงกงก็นำราชโองการมาถ่ายทอดถึงจนเลี้ยวก๊วกงราชโองการฉบับเดียวไม่เพียงปิดทางสกุลลู่ในราชสำนัก แต่ปิด

ทางการมีชีวิตอยู่ด้วยดั่งสายฟ้าฟาดลงมา

มือสังหารบุกเข้ามาในจวนทันทีที่ทุกคนน้อมรับราชโองการ
ด้วยน้ำตานองหน้า ไม่มีโอกาสให้แก้ต่าง ไม่มีโอกาสให้หลีกเลี่ยง
กระป๋องคดงูเงี้ยวจู่จู่ก็ปรากฏชีวิตของคนในจวนเลี้ยวก๊วกไปเสีย
แล้ว

ลู่อวีจินนอนหายใจระรวย เขาถูกฟันที่ล่าคอไปแล้ว แต่คง
เพราะกระป๋องนั้นฟันคอบิดาของเขา ก่อนจะมาตามด้วยมารดา
คมกระป๋องจะทิ่มจนไม่อาจปลิดชีพเขาได้ในทันที

เขาปรายตามองร่างของคนในจวนเลี้ยวก๊วกด้วยหัวใจแตก
สลาย เขาเป็นถึงเลี้ยวก๊วกชื่อจื่อ แต่กลับไม่สามารถดูแลปกป้อง
คนในจวนได้เลยสักคนเดียว คนในจวนที่ก่อนหน้านี้ยังพูดคุยกัน
อย่างสนุกสนาน ส่งยิ้มและร้องเพลงด้วยกัน บัดนี้ไม่เหลือแม้แต่
ลมหายใจ บ่าวรับใช้ก็ยังไม่เว้น นอนจมกองเลือดเกลื่อนพื้น

ช่วงนำอภัยศอดดู

ลู่อวีจินน้ำตาไหล คนที่น่าสงสารที่สุดไม่ใช่เขา แต่เป็นลู่อหวึง-
เหอที่กำลังนอนหายใจระรวยข้างกายเขาต่างหาก ตั้งแต่เกิดมานาง
ยังไม่เคยได้ใช้ชีวิตของตนเองเลย นางมีคนรักอยู่ก่อนแล้ว แต่เพราะ
ไม่สามารถขัดราชโองการได้ จึงต้องสมรสกับเหลียงเฉิงอย่างฝืนใจ
แต่งงานไปแล้วก็เชื่อว่าจะได้รับความรักความเมตตาจากสามี เหลียง-
เฉิงไม่เคยแตะต้องนางแม้แต่ปลายก้อย หลังจากแต่งงานนางเป็นพระ
ชายาไม่ถึงปีก็รับอนุชายาเข้าตำหนักอ่องอีกหลายคน ทำร้ายจิตใจ
นางคนเดียวนางไม่ว่า แต่เพราะสามีผู้นี้กลับทำให้สกุลลู่อต้องพลอย
เดือดร้อนไปด้วย

ลู่อหวึงเหอจึงได้แต่โทษตัวเอง

“พี่ห้า... ข้าขอโทษ” สิ้นเสียงแหบพร่าเปลือกตาของลู่อหวึงเหอ

ก็ปิดลง

“หนึ่งเหอ... หนึ่งเหอ!”

ลู่อู่วิจินยื่นมือออกไปหมายจะเรียกนางให้หันคืน ทว่าคนจากไปแล้วไม่มีวันหวนกลับ เขาได้แต่ร้องไห้ปึมจะซาใจ และไม่เคยมคิดโทษน้องสาว ที่สกุลลู่กลายเป็นกบฏไม่เกี่ยวกับลู่อู่วิจินเลย

อีกด้านหนึ่ง เฝยรู่ซางมองขนมเซาปิงในห่อกระดาษ เขาตั้งใจจะนำขนมเซาปิงไปเป็นของขวัญวันเกิดให้ลู่อู่วิจินเหอ เขาไม่รู้ว่าลู่อู่วิจินจะชอบขนมเซาปิงหรือไม่ เพราะเขาไม่สนิทกับนางนัก รู้เพียงว่าลู่อู่วิจินชอบขนมเซาปิงมาก จึงด่วนสรุปเอาเองว่าน้องสาวอาจชอบขนมเซาปิงเช่นเดียวกับพี่ชาย

เฝยรู่ซางอายุมากกว่าลู่อู่วิจินห้าปี แต่มีความรู้ความสามารถและชำนาญในโคลงกลอน ด้วยความรู้ความสามารถของเขา ลู่อู่วิจินจึงนับถือเขาเป็นอาจารย์

เขาเดินไปถึงหน้าจวนเสี่ยวกั๋วกงก็พลันชะงัก ภาพเบื้องหน้าคือความวิเศษที่สุดในชีวิตที่เขาเคยพบเห็น เกือบสามสิบชีวิตนอนเกลื่อนเต็มพื้น ร่างกายเต็มไปด้วยบาดแผล กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้งไปทั่วน่าสะอิดสะเอียน เสมือนสนามรบของผู้แพ้ ห่อขนมเซาปิงในมือร่วงลงบนพื้น สองขาซีซัดซีเซ ยื่นมือไปเกาะขอบประตูไว้อย่างอ่อนแรง

เฝยรู่ซางทำใจอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะเดินเข้าไปในจวนเสี่ยวกั๋วกงกวาดตามองหาคนที่เขาเป็นห่วงที่สุดในชีวิต จับพลันก็เห็นร่างของลู่อู่วิจินนอนคว่ำหน้าอยู่บนพื้น เขากระวีกระวาดเข้าไปหา ช้อนศีรษะของอีกฝ่ายขึ้นมาไว้บนตัก

“อู่วิจิน...”

ลู่อู่วัจฉินปรือตาขึ้นมองเห็นเผยรู่ขางอย่างเลือนราง เหมือน
มีมานหมอกขวางกั้นระหว่างเขากับเผยรู่ขางเอาไว้ เป็นหมอก
ระหว่างความเป็นกับความตาย

“อาจารย์...” ลู่อู่วัจฉินฝืนยิ้มอย่างยากลำบาก อย่างน้อยใน
ห้วงสุดท้ายของชีวิตเขาก็ได้พบอาจารย์ของเขา

“เกิดอะไรขึ้น” กระบอกตาของเผยรู่ขางร้อนผ่าว

“...สกลลู่... ถูกใส่ร้าย” ยิ่งพูดสีหน้าของเขาก็ยิ่งเจ็บปวด ความ
เป็นความตายขึ้นอยู่กับฟ้า และเขาก็ไม่อาจฝันชะตาฟ้าลิขิตได้

“ไม่ต้องพูดแล้ว ข้าจะไปตามหมอลวง” เผยรู่ขางรีบร้อน
จะจากไป ทว่าลู่อู่วัจฉินคว้ามือเขาเอาไว้เสียก่อน ร่างกายเป็นของ
เขา ลมหายใจเป็นของเขา เขารู้ขีดจำกัดของร่างกายตัวเองดี และ
กลัวว่าช่วงเวลาที่เขาจะไปตามหมอลวงจะเป็นช่วงเวลาที่เขา
ลาลับโลกนี้ไป

เผยรู่ขางนั่งลงกับพื้นตามเดิม “ข้าซื้อเขาปึงมาด้วย อยาก
กินหรือไม่”

“อือ” ลู่อู่วัจฉินรับคำเสียงแผ่ว

เผยรู่ขางวางศิระชะของลู่อู่วัจฉินลงกับพื้น ก่อนเดินไปหยิบ
เขาปึงในห่อกระดาษขึ้นมา คลี่กระดาษออกแล้วหยิบขนม น้ำตา
ของเขาพลันไหลริน ขณะเดียวกันก็จ่อเขาปึงที่ปากลู่อู่วัจฉินด้วยมือ
อันสั่นเทา

ลู่อู่วัจฉินกัดก้อนเขาปึงได้เพียงเล็กน้อย แล้วฝืนยิ้มออกมา “ได้
ถั่วเหลือง... ข้าขอบ”

“ข้ารู้ ข้ารู้”

“ท่าน... ใช้ชีวิตต่อไป... ให้ดี”

ลู่อู่วัจฉินกระอักเลือดออกมา ความเจ็บปวดไม่อาจซ่อนไว้

ภายใต้ใบหน้าไร้สีเลือดได้อีกต่อไป เผยรูปร่างเห็นอีกฝ่ายเจ็บปวด น้ำตาก็ปานจะไหลอีกรอบ หากเจ็บแทนได้เขาก็จะเจ็บแทน หากรับคมกระบี่แทนได้เขาก็จะทำ ต่อให้ต้องรับเคราะห์กรรมแทนหนักหนา กว่านี้อีกสิบเท่าเขาก็ไม่เกรงกลัว

เผยรูปร่างพยายามซ่อนน้ำตาเอาไว้ไม่ให้อีกฝ่ายเห็น นัยน์ตาของลู่อวีจินที่มักสว่างไสวอยู่เสมอพลันหม่นแสงลง ใบหน้าขาวซีดไร้สีเลือด ริมฝีปากที่พยายามจะคลี่ยิ้มอย่างยากลำบากกลายเป็นเส้นตรงในที่สุด

“อวีจิน! อวีจิน! เจ้าต้องมีชีวิตต่อไปอวีจิน! ให้ข้าตายแทนเจ้า อวีจิน!”

เสียงของเผยรูปร่างดังเข้าหูของลู่อวีจิน ชาตินี้เขาได้พบอาจารย์ที่ดีกับเขาเช่นนี้ก็ถือว่าดีมากแล้ว เขากังวลเพียงว่าชาติหน้าเขาอาจจะหาคนที่รู้ใจตัวเองได้เท่าเผยรูปร่างไม่ได้ เสียงของอาจารย์ค่อย ๆ ห่างไกลออกไปเรื่อย ๆ รวากับว่าอยู่กันคนละโลก จนกระทั่งสิ่งที่ลู่อวีจินรับรู้คือความว่างเปล่าและความมืดดำไร้ที่สิ้นสุด เมื่อนั้นก็เป็นอันยุติการมีชีวิตอยู่ของลู่อวีจิน... คุณชายห้าสกุล

อีกด้านหนึ่ง เหลียงเฉิงซึ่งกำลังนำทัพไปออกรบกับกองทัพบ่ย์ที่ถูกทหารม้าจากเมืองหลวงบุกทำลายจนแตกพ่าย ทหารได้บังคับบัญชาของเหลียงเฉิงปกป้องเขาจนตัวตาย ส่วนเหลียงเฉิงนั้นถูกคุมตัวกลับมาเมืองหลวง ชังไว้ในคุกของเชื้อพระวงศ์

สามวันให้หลังเหวินไท่ฮ้องเต็กก็พระราชทานสุราพิษแก่เขา จวบจนวาระสุดท้ายของชีวิตก็ไม่อาจแก้ต่างให้ตนเองได้

“ปิ่นผาสอง พริบตาเดียว ไม่มีเวลาให้เจียดใช้...”

1

พานพบอีกครา

ลู่อวีจินลืมตาขึ้นมภายในห้องนอนกว้าง เขากวาดตามองไปทั่วห้อง ลูบก้อนเนื้อในอกด้านซ้ายที่ยังล้นผวาไม่หาย ถามตัวเองทุกครั้งทีตื่นนอน เขาตายแล้วหรือไม่ ปีนี้ปีรัชศกเหวินไท่ที่เท่าไร

เขายังหายใจอยู่ หัวใจก็ยังเต้นแรงอยู่

ลู่อวีจินผุดลุกขึ้นมานั่ง ลูบมือไปตามผนังห้องด้วยความอาลัยอาวรณ์ ทั้งที่อาศัยอยู่ในจวนแห่งนี้มาสิบเก้าปี แต่กลับไม่มีครั้งไหนทีเขารู้สึกว่าจวนเลี้ยวกัวงงน่าอยู่เท่าตอนนี้ เขายังจำภาพที่จวนเลี้ยวกัวงงเต็มไปด้วยศพของคนทีเขารักได้เป็นอย่างดี รวากับว่ามันเพิ่งเกิดขึ้นไม่กี่วันก่อนหน้า เขาจำกลิ่นคาวเลือดอันน่าคลื่นเหียนนั้นได้ และจดจำความรู้สึกตกต่ำจนถึงขีดสุดของตัวเองได้ไม่ลืม

สกุลลู่อวีเป็นสกุลใหญ่ที่มีอำนาจในราชสำนักมาหลายชั่วอายุคน เพราะบรรพบุรุษเคยร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กับปฐมกษัตริย์เพื่อก่อตั้งต้าเลี้ยวด้วยกัณมา จนได้รับแต่งตั้งให้มีบรรดาศักดิ์เป็น

เลี้ยวกว้าง ความน่าภาคภูมิใจของสกุลลูไม่ได้หยุดอยู่แค่นั้น ในรุ่นของลู่อวีจิน ลูหนึ่งเหอก็ยังได้รับพระราชทานสมรสกับตนเอง ตอกย้ำความแข็งแกร่งของสกุลลูเพิ่มมากขึ้น ว่ากันว่าชีวิตของคนเราเมื่อถึงจุดสูงสุดแล้วย่อมต้องตกต่ำลงเป็นธรรมดา แต่ลู่อวีจินไม่คิดว่าสกุลลูจะตกต่ำจนถึงขั้นถูกกวาดล้างในรุ่นของเขา

ตายไปก็ไม่กล้าสู้หน้าบรรพบุรุษในปรโลก

ไม่รู้ด้วยสาเหตุใดเขากลับได้รับโอกาสให้กลับมาแก้ไขอดีตของสกุลลูอีกครั้ง บางทีบรรพบุรุษในปรโลกอาจไม่พอใจที่ชื่อเสียงสกุลลูต้องปนเปื้อนไม่มีขึ้นดี ถึงได้ถีบเขาออกมา ไม่ยอมให้ตายแล้วไปเกิดในภพใหม่ แต่ยังต้องย้อนรอยเดิมในภพเก่า นี่อาจเป็นเรื่องดีสำหรับเขาก็ได้ เขาเองก็ไม่สบายใจนักที่สกุลยิ่งใหญ่ของตนต้องจบลงเช่นนั้น ญาติห่าง ๆ ไม่กล้านับญาติ ได้หลังก่อนด่าและสาปแช่งฟ้าใหม่แล้ว เขาจะไม่วันให้ซ้ำรอยเดิม

“คุณชายลี้หน้าก่อนเกิดเจ้าคะ”

บ่าวรับใช้น่าอ่างทองเหลือองเข้ามา ประณิบัติให้เขาล้างหน้า บ้วนปาก

“น้องหกตื่นแล้วหรือไม่” ลู่อวีจินถาม

“ตื่นแล้วเจ้าคะ ตอนนี้อยู่กับฮูหยินใหญ่ในห้องอาหาร”

“อ้อ”

ลู่อวีจินรับคำ หลังจากแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยก็เดินไปยังห้องอาหาร ลูหนึ่งเหอนั่งซบน้ำตาอยู่กลางห้อง ท่ามกลางสีหน้ากระอัก-กระอ่วนใจของผู้เป็นมารดา

เขาจดจำภาพเหล่านี้ได้ดี วันนี้เป็นวันที่ลูหนึ่งเหอรู้ว่าตัวเองต้องแต่งงานกับเหลียงเฉิง ชาตีก่อนเขาไม่รู้สิกรู้สาอะไรกับสมรสพระราชทานนี้ คิดว่าดีเสียอีก ได้เกี่ยวดองกับองค์ชายสี่ถือเป็นเรื่อง

ดีสำหรับตน คิดจะทำการสิ่งใดก็คงได้รับการรุกรายทางอย่างสะดวก
แม้ในตอนนี้อย่างเจียงจะไม่มีที่ท่าว่าอยากได้บัลลังก์มังกรก็ตาม

แต่ลู่อวี่จินมองอย่างทะลุปรุโปร่ง

จะมีองค์ชายสักกี่องค์ที่ไม่อยากครอบครองได้หล้า มีอำนาจ
ล้นฟ้า ซึ่งเป็นชีวิตได้เพียงมีพระบัญชา สิ่งที่แสดงให้เห็น
เป็นเพียงละครฉากหนึ่งเท่านั้น เหยียงเจียงนับเป็นนักแสดงจ้าวที่ดี
เหวินไท่ฮ่องเต้จึงทรงไว้วางพระทัย พระราชทานสมรสกับลู่อวี่จินเหอ

“สุขสวัสดิ์ยามเช้าขอรับท่านแม่”

ลู่อวี่จินโค้งคำนับมารดา หวังซือพยักหน้าเล็กน้อยด้วยสีหน้า
อ่อนใจ นางปลอบโยนลู่อวี่จินเหอมาหนึ่งกำหนดแล้ว แต่อีกฝ่ายกลับ
ไม่ยอมรับฟัง หวังซือเองก็ไม่อยากขัดใจบุตรสาว แต่ก็ไม่อาจขัด
ราชโองการของเหวินไท่ฮ่องเต้ได้ จึงได้แต่ปลอบประโลมกันต่อไป

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” ลู่อวี่จินแสวงถาม

“จะเป็นเรื่องอะไรได้ หากไม่ใช่เรื่องสมรสพระราชทานของ
เหอเอ๋อร์กับตนอ๋อง”

ลู่อวี่จินปรายตามองน้องสาวแล้วหันไปพูดกับหวังซือ “น้อง
หกกำลังตกใจ คงต้องให้เวลาปรับตัวอีกสักพัก”

“สมรสพระราชทานก็เร่งเข้ามาแล้ว เรื่องมงคลแต่นางกลับ
ร้องไห้ หากเรื่องนี้รู้ถึงหูท่านอ๋อง ท่านอ๋องคงจะเสียหน้าไม่น้อย
บางทีอาจพานิกรเหอเอ๋อร์ด้วย”

ลู่อวี่จินหัวเราะเสียงแผ่ว ลากเก้าอี้ไปนั่งข้างน้องสาว “น้อง
หก”

ลู่อวี่จินเหอในวัยสิบห้าปีใช้แขนเสื้อซับน้ำตา หันไปมองหน้า
พี่ชายด้วยสีหน้ามีความหวัง “พี่ห้าช่วยพูดกับท่านแม่หน่อยเถิด
เจ้าคะ ข้าไม่อยากแต่งงานกับท่านอ๋อง ข้าไม่อยากแต่งงานกับเขา!”

“เจ้าเลอะเลือนไปแล้วหรือ แค่เจ้าพูดว่าไม่อยากแต่งก็ไม่ได้แต่งได้หรืออย่างไร”

“พี่ห้า! เหตุใดท่านจึงพูดเช่นนั้นเจ้าคะ ข้าไม่อยากแต่ง! หากข้าต้องแต่งกับท่านอ๋อง มิสู้ตายไปเลยเสียดีกว่า หากฝ่าบาททริ้วหนักสุดก็คงพระราชทานผ้าแพรขาวสามชิ้นแก่ข้า!”

ลู่อวีจินแค้นหัวเราะกับคำพูดไม่คิดหน้าคิดหลังของน้องสาว

“ฆ่าตัวตายคนเดียวคิดว่าเรื่องจะจบหรือ เจ้าเคยคิดถึงท่านพ่อท่านแม่บ้างหรือไม่ ท่านพ่อที่ทำงานรับใช้ข้างพระวรกายฝ่าบาทจะเป็นอย่างไร ท่านแม่จะเป็นอย่างไร สกุลสู้รับไหวหรือ”

“พี่ห้ากำลังจะบังคับข้าอีกคนหรือเจ้าคะ มีผู้ใดเคยนึกถึงใจข้าบ้าง ท่านเองก็เหมือนคนอื่น คิดว่าได้เกี่ยวดองกับเชื้อพระวงศ์แล้วจะเป็นเรื่องดีต่อสกุลรา”

หวังซือตึงมือบุตรสาวมากอบกุ่มไว้พลางเอ่ยปลอบโยน “เหอ-เออร์ ท่านอ๋องต้องรักและดีกับเจ้ามากแน่ อย่างกังวลไปเลย”

ลู่อวีจินลอบยิ้ม เหลียงเจิงจะไม่มีวันดีกับนางจวบจนวันสุดท้ายของชีวิตด้วยซ้ำ

“ข้าไม่ได้ชอบท่านอ๋อง ท่านอ๋องเองก็ไม่ได้ชอบข้า แล้วเขาจะดีกับข้าได้อย่างไรเจ้าคะ”

ลู่อวีจินเปิดหน้าร้องไห้ หวังซือโอบกอดนางด้วยความสงสารจับใจ หากเป็นบุตรสาวชาวบ้านธรรมดาคงสามารถทำตามใจตัวเองได้มากกว่านี้

ลู่อวีจินหันไปทางมารดา “ท่านแม่ ข้าขอคุยกับน้องหกตามลำพังได้หรือไม่ขอรับ”

“ตามสบายเถอะ ข้าจะไปหาท่านพ่อเจ้าเสียหน่อย”

ลู่อวีจินรอให้มารดาออกจากห้องไปแล้วจึงเริ่มพูดกับลู่อวีจิน-

เหออีกครั้ง ซาติก่อนความวินาศสันตะโรเริ่มจากแต่งงานเข้าตำหนัก
ตวนอึ้งของลู่หนิงเหอ หากนางสามารถยกเลิกงานแต่งงานได้
ตามอำเภอใจ สกูลลู่ก็จะพ้นภัยจากการถูกกล่าวหาว่าสมคบคิดกับ
เหลียงเจิง ทว่านี่ไม่ใช่การละเล่นของเด็ก ที่ว่าจะยกเลิกเมื่อไรก็ได้
ดังนั้นเขาจึงวางแผนให้สมรสพระราชทานยังคงมีต่อไป

“เลิกร้องไห้เป็นเด็กได้แล้วน้องหก” เขากล่าวเสียงเรียบ พลาง
กระดิกเท้าอย่างสบายใจ

“หากท่านคิดจะพูดหาว่านล้อมข้าอีกคนก็ออกจากห้องไปเกิด
เจ้าคะ ข้าอยากอยู่คนเดียว!”

ลู่อวีจิ้นชะโงกหน้าออกไปนอกหน้าต่างแล้วเดินไปหับประตู

“ข้าไม่ได้คิดจะพูดหาว่านล้อมเจ้า เพียงแต่นึกแผนการ
บางอย่างได้เท่านั้น รับรองว่าเจ้าจะไม่สูญเสียความสาวให้ตวนอึ้ง
อีกทั้งเจ้ายังได้ออกไปใช้ชีวิตกับบัณฑิตแซ่ซุน คนรักของเจ้าด้วย”

เมื่อได้ยินดังนั้นลู่หนิงเหอก็อ้าปากค้าง “พี่ห้าตามสืบเรื่องของ
ข้าหรือเจ้าคะ!”

ลู่อวีจิ้นแค้นหัวเราะเบา ๆ เขาไม่ได้ตามสืบเรื่องของลู่หนิงเหอ
กับคนรักแม่แต่น้อย ทว่าซาติที่แล้วในคืนก่อนวันสมรสพระราชทาน
เขาบังเอิญเห็นบัณฑิตแซ่ซุนลักลอบนัดเจอกับน้องสาวของตนด้าน
หลังจวน นางร้องไห้ในอ้อมอกของอีกฝ่าย คิดจะพากันหนีไป ทว่า
ยังเกรงในอำนาจของเหวินไท่ฮงองค์เต้และผลกระทบที่จะตามมา

“ข้ารู้ได้อย่างไรไม่สำคัญ พร้อมจะฟังแผนการของข้าหรือไม่
เล่า”

ลู่หนิงเหอสงบสติอารมณ์ได้ประมาณหนึ่ง นางเชื่อมั่นว่า
แผนการของพี่ชายจะสามารถช่วยให้นางไม่ต้องแยกจากคนรักได้

“ไม่ว่าฟ้าจะถล่มดินทลายอย่างไร เจ้าก็ต้องเข้าพิธีสมรสกับ

ตวนอ๋อง...”

“นี่หรือแผนการของท่าน!”

ลู่อวี่จินเหอถูกวอดขึ้นจากเก้าอี้ด้วยความตกใจ หากผลยังคงต้องแต่งงาน แล้วนี้จะเรียกว่าแผนการเอาตัวรอดได้อย่างไร

“ฟังข้าให้จบก่อน ไยจึงใจร้อนเพียงนี้” ลู่อวี่จินถอนใจ อีกฝ่ายจึงยอมนั่งลง “หลังจากที่เจ้าแต่งเข้าตำหนักอ๋องแล้ว เจ้าต้องกินยาป้ายฉีตันที ยานี้มีสรรพคุณให้เจ้าหลับเหมือนตาย เมื่อหมดหลงเข้ามาดูอาการเจ้าก็จะวินิจฉัยได้ว่าเจ้าตายแล้ว และเมื่อนั้นข้าจะพาเจ้าออกมาจากตำหนักอ๋อง ส่งมอบเจ้าให้บัณฑิตแซ่ซุน เพียงเท่านั้นก็ไม่ถือว่าเจ้าขัดราชโองการแล้ว”

หลังจากลู่อวี่จินได้กลับมาใช้ชีวิตใหม่อีกครั้ง เขาก็คิดแผนการตบตาเหวินไท่ฮ่งง่เต๋ขึ้นมาได้ เขาสั่งให้คนไปหายาป้ายฉีซึ่งเป็นยาที่พรรคชินเจียงปรุงขึ้นมา ใช้เงินหลายร้อยตำลึงในการซื้อเข้ามา และทดลองผลสัมฤทธิ์ของยาป้ายฉีกับตัวเองเมื่อหลายวันก่อน

“จะไม่เป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตหรือเจ้าคะ”

“ยาป้ายฉีไม่ทำให้ถึงตายหรอก ประมาณสามถึงสี่ชั่วยาม³ เจ้าก็จะฟื้นแล้ว”

“แล้วท่านอ๋องเล่า พี่หาคิดว่าเขาโง่เขลาหรืออย่างไร”

“อย่างที่เจ้าว่า ตวนอ๋องไม่ได้โง่เขลา เขาต้องนึกแปลกใจแน่”

“หากท่านอ๋องจับได้จะไม่ยิงไปกันใหญ่หรือ”

ลู่อวี่จินส่ายหน้า “เขาจะไม่มีทางจับได้ เพราะข้าจะบอกเขาก่อน”

“ว่าอย่างไรนะเจ้าคะ!”

³ 1 ชั่วยาม เท่ากับ 2 ชั่วโมง

“แค่เจ้ารับปากว่าจะยอมทำตามแผนของข้าก็พอแล้ว ส่วนเรื่องของตวนอ๋อง ข้าจะเป็นคนจัดการเอง”

ลู่อึ้งเหอเจียบไปชั่วอึดใจ อย่างไรก็ตามเสียนางก็ยอมขัดราชโองการด้วยการฆ่าตัวตายอยู่แล้ว หากไม่เห็นแก่สกุลลู่ นางก็คงคิดหนีตามบัณฑิตแซ่ซุนไป หากแผนการของลู่อวี่จินได้ผล ก็เท่ากับว่านางไม่ได้ขัดราชโองการ เหวินไท่ฮ่งเองก็ไม่สามารถเอาผิดสกุลลู่ได้ นางเองก็ไม่มีอะไรจะเสียแล้ว สุดท้ายลู่อึ้งเหอก็ตกปากรับคำ

ลู่อวี่จินไม่รอช้า รีบสั่งให้มู่ฉีบ่าวรับใช้คนสนิทข้างกายนำรถม้าออกจากจวน หลีกเลียงถนนหน้าตลาดที่มีผู้คนสัญจรขวักไขว่ รถม้าเคลื่อนตัวไปยังตรอกเล็กไม่จอแจ ปลายทางคือถนนหลวงผิงอันซึ่งตัดผ่านหน้าตำหนักตวนอ๋อง

ประตู่ใหญ่หน้าตำหนักตวนอ๋องมีทหารองครักษ์เฝ้าอยู่ ด้านบนมีป้ายไม้สลักตัวอักษรสีทองบ่งบอกฐานะของผู้อาศัย มองปราดเดียวก็รู้แล้วว่าตำหนักหลังใหญ่นี้มีไช่ของขุนนางทั่วไป แม้จวนเลี้ยวก็วงที่ว่าใหญ่โตแล้ว ยังไม่อาจเทียบได้ครึ่งหนึ่งของตำหนักตวนอ๋องด้วยซ้ำ

ลู่อวี่จินกระโดดลงจากรถม้า เดินผ่านหินสลักรูปพยัคฆ์ตัวใหญ่ที่ตั้งอยู่สองข้างบันได บ่าวรับใช้ที่เฝ้าประตูเห็นคนแปลกหน้า ก็จ้องมองด้วยความสงสัย แต่ด้วยอาการที่ลู่อวี่จินสวม และรถม้าคันใหญ่บ่งบอกความไม่ธรรมดา เขาจึงไม่กล้าออกปากได้

“คุณชายมาพบผู้ใดขอรับ” บ่าวรับใช้ที่เฝ้าประตูถาม

“ข้ามาพบตวนอ๋อง”

“จะให้ข้าเรียนท่านอ๋องว่าท่านเป็นผู้ใดขอรับ”

“เลี้ยวก็วงชื่อจื่อ ลู่อวี่จิน”

ไม่นานบ่าวรับใช้ที่เฝ้าประตูคนนั้นก็เดินกลับออกมา ก่อนเดินทางลู่อวีจินเข้าไปในตำหนักตวันอ่อง ผู้ใดว่าวังหลวงเปรียบเสมือนคุกก็ขงเชื่อพระวงศ์ แม้แต่ตำหนักอ่องก็ไม่ได้ต่างจากวังหลวงมากนัก ตำหนักแห่งนี้ล้อมรอบด้วยกำแพงหินสูงและหนา การรักษาความปลอดภัยเข้มงวด

ลู่อวีจินเห็นสภาพภายในตำหนักอ่องแล้วหดหู่อย่างยิ่ง ไม่คิดอยากให้น้องสาวได้ตบแต่งเข้ามา แม้ลู่หนึ่งเหอจะเข้าช่วยสตรีในห้องหอ แต่การต้องใช้ชีวิตในกรอบและขนบธรรมเนียมประเพณีอย่างเคร่งครัดก็ไม่เหมาะสมกับนางเช่นกัน

“ท่านอ่องเชิญท่านไปพบที่ห้องหนังสือขอรับ”

บ่าวรับใช้นำทางมาจนถึงห้องหนังสือก็โค้งตัวขอลา

ลู่อวีจินเข้าไปในห้องหนังสือ กวาดตามองไปทั่วห้องอย่างสนใจใคร่รู้ ไม่ใช่ว่าผู้ใดอยากจะมาเที่ยวเล่นที่นี่ก็ยอมได้เสียเมื่อไร หากไม่มีสมรสพระราชทานจากเหวินไท่ฮ่องเต้ที่มีมาก่อนหน้านั้นเกรงว่าแม้แต่ตำแหน่งเลี้ยวก็วงชื่อจื่อของลู่อวีจิน เหลียงเจิงก็ไม่อยากต้อนรับ

เหลียงเจิงกำลังสะบัดฟู่กันเขียนฎีกาอยู่บนโต๊ะ แม้จะได้ยินเสียงคนเดินเข้ามาแล้ว แต่เขาก็ยังไม่หยุดเขียน ลู่อวีจินไม่อยากจะขัดจังหวะ จึงได้แต่ยืนสงบนิ่งอยู่ด้านหน้าโต๊ะเขียนหนังสือต่อไป คราวแรกลู่อวีจินก้มหน้าหลบตามองพื้นเพื่อรักษามารยาทที่พึงมี แต่เมื่อเหลียงเจิงปล่อยให้เขายืนเช่นนั้นนานเข้า เขาก็บังอาจเหลือบตาขึ้นมอง อีกฝ่ายยังคงสะบัดฟู่กันเขียนไม่หยุด หัวคิ้วขมวดเข้าหากัน

นี่เป็นครั้งแรกที่ลู่อวีจินได้เห็นเหลียงเจิงในระยะใกล้ แม้เขาสองคนจะเคยเห็นหน้ากันอยู่บ้าง แต่ก็เป็นการเห็นจากระยะไกล

ไม่เคยเสวนากันเสียที

ด้านหลังโต๊ะเขียนหนังสือมีกระดาษแผ่นยาวแปะอยู่บนผนัง
เป็นข้อความจากผีพระหัตถ์ฮ่องเต้

‘ปีนผาสูง พริบตาเดียว ไม่มีเวลาให้เจียดใช้’

นี่ไม่ใช่ความหวังดีของบิดาที่มีต่อบุตร แต่เป็นความหวังดีของ
ฮ่องเต้ที่มีต่อองค์ชาย

ผ่านไปหนึ่งเค่อ⁴ เหลียงเจิงก็วางพู่กันลง เงยหน้าขึ้นสบตา
กับลู่อวีจินที่กำลังมองเขาอยู่พอดี

“คารวะท่านฮ่อง” ลู่อวีจินประสานมือทำความเคารพอย่าง
นอบน้อม

“ลุกขึ้นเถอะ” เหลียงเจิงบอก สีหน้านิ่งสงบเหมือนก่อนหน้า
นี้ไม่ได้เคร่งเครียดกับการเขียนฎีกาแม้แต่น้อย เขาลุกขึ้นจากโต๊ะ
หนังสือ เดินไปยังโต๊ะน้ำชาซึ่งอยู่ไม่ไกลกันนัก “เชิญซื้อจื่อ”

เมื่อเหลียงเจิงนั่งลงแล้ว ลู่อวีจินก็สวดช้ายอาภรณ์ขึ้นแล้ว
นั่งลง บ่าวรับใช้ซึ่งอยู่ด้านหลังฉากกั้นลมรีบเข้ามาปรนนิบัติ ริน
น้ำชาใสในถ้วยให้ผู้สูงศักดิ์ทั้งสอง

“ไม่ทราบว่าคุณซื้อจื่อมาพบข้าวันนี้มีเรื่องอันใดหรือ”

เหลียงเจิงพอจะคาดเดาถึงสาเหตุการมาเยือนของคุณชาย
ห่าสกุลลู่อวีจินได้ ราชโองการสมรสพระราชทานเพิ่งถ่ายทอดไปไม่นาน
พี่ชายของเขาที่ชายาของเขาก็รีบแน่นมาทันที

แม้เหลียงเจิงจะเป็นถึงตวนฮ่องเต้ที่มีสายเลือดของเหวินไท่

⁴ 1 เค่อ เป็นเวลาประมาณ 15 นาที

ต้องแต่ แต่ก็เชื่อว่าเขาจะสามารถขัดราชโองการได้ตามใจ แม้เขาไม่เต็มใจอยากแต่ง แต่แล้วอย่างไร ได้หล้า้นคนที่เปลี่ยนพระทัย โอรสสวรรค์ได้มีเพียงโอรสสวรรค์เอง

ทว่าบุรุษเช่นเขาย่อมไม่เดือดเนื้อร้อนใจกับการแต่งงานอยู่แล้ว แม้ไม่มีใจรักใคร่ลู่หนึ่งเหอ แต่ก็แต่งไว้ประดับข้างกาย ไม่ต้องร่วมหอกันก็ยอมได้ หากกายภาคหน้ามีใจให้สตรีคนใดก็สามารถตบแต่งได้อีก จะยกฐานะให้เป็นชายารองหรืออนุภัก์ว่ากันไป

แต่สตรีนั้นแตกต่าง สกุลลู่คงจะร้อนใจ ไม่อยากให้บุตรสาวต้องใช้ชีวิตหลังแต่งงานอย่างขมขื่น จึงได้รับรูดมาปรึกษาหารือก่อน ทว่าสกุลลู่คิดผิดแล้ว ต่อให้พวกเขานำแก้วแหวนเงินทองมากองตรงหน้าหรือร้องห่มร้องให้ปัมจะขาดใจ เหลียงเจิงก็ไม่อาจช่วยเหลืออะไรได้ เขาไม่มีทางขัดพระประสงค์ของเหวินไท่ฮ่องเต้แน่ อย่างไรเสียเขาก็ต้องรักษาตำแหน่งองค์ชายที่อยู่ในโอวาทให้ได้มากที่สุด

“ข้ามาหาท่านอ๋องเพราะต้องการความช่วยเหลือ” ลู่อู่จินเว้นช่วงหายใจ “เรื่องสมรสพระราชทานของท่านกับน้องหกของข้า” เหลียงเจิงหัวเราะ สิ่งที่เขาคาดการณ์ไว้ไม่ได้ผิดไปสักนิดเดียว “พูดต่อเถอะ”

“ข้ารู้ว่าท่านก็คงไม่มีใจอยากตบแต่งกับน้องสาวข้า ลู่หนึ่งเหอเองก็ไม่อยากแต่งกับท่าน นางมีคนรักอยู่แล้ว หากนางต้องฝืนใจแต่งงาน ข้าเกรงว่านางจะรับความเจ็บช้ำที่ต้องพรากจากคนรักไม่ไหว”

เหลียงเจิงไม่ได้ตอบสิ่งใด ทำเพียงยกถ้วยชาขึ้นมาดื่ม

“ข้าไม่ขอให้ท่านขัดราชโองการ เพราะรู้ว่าท่านไม่อาจคัดค้านฝ่าบาทได้”

เหลียงเจิงเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ คิดว่าลู่อู่จินมาหาเขาที่นี้

เพื่อให้เขานำเรื่องนี้ไปกราบทูลขอร้องไห้ยกเลิกราขອງการเสียอีก

“เพียงแต่ข้ามีข้อเสนอแลกเปลี่ยนกับท่านสักเล็กน้อย หากท่านยอมตกลง ข้าเชื่อว่ากายภาคหน้าสิ่งที่ท่านต้องการ... ย่อมเป็นของท่านอย่างแน่นอน”

เหลียงเจิ้งเหลือบตาขึ้นมองลู่อวี่จิน

“ข้าอยากได้อะไร เจ้ารู้หรือ”

ลู่อวี่จินกระตุกยิ้มมุมปาก ใช้นิ้วแตะคราบน้ำชาบนโต๊ะแล้ว ตวัดนิ้วเป็นตัวอักษรตัวหนึ่ง เหลียงเจิ้งจ้องมองคราบน้ำชาที่ลู่อวี่จินใช้ต่างหมึกเป็นอักษรคำว่า ‘บัลลังก์’

“ท่านอยากได้หรือไม่”

เหลียงเจิ้งนิ่งเงียบไม่ตอบ สีนัยยากจะคาดเดาได้ ลู่อวี่จินสะท้อนในอก เขามั่นใจว่าตนต้องผู้นี้มากใหญ่ไผ่สูง แม้ไม่เคยปรึกษาบอกความต้องการของตัวเองแก่ผู้ใด พยายามทำตัวสันโดษไม่ข้องเกี่ยวกับการแก่งแย่งชิงดี แต่ในใจล้วนวางแผนชิงบัลลังก์กับบรรดาองค์ชายอย่างลับๆ

เหลียงเจิ้งอยากได้บัลลังก์มังกร!

ลู่อวี่จินบอกตัวเองเช่นนี้ ทว่าสีหน้าไม่อาจคาดเดาอารมณ์ได้ของอีกฝ่ายกลับสั่นคลอนความมั่นใจของเขาทีละน้อย

หากเหลียงเจิ้งไม่ยอมรับความต้องการของตัวเองกับเขาเล่า? ชื่อจื่ออี้ชื่อจื่อเออะ เห็นทีจะรักษาศีรษะตัวเองไว้บนบ่าไม่ได้แล้ว

“ชื่อจื่ออี้มีข้อเสนออะไร ลองว่ามา”

ลู่อวี่จินผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก ถึงเหลียงเจิ้งจะไม่ยอมรับว่าตนเองอยากได้บัลลังก์มังกร แต่การให้ลู่อวี่จินพูดข้อเสนอออกมา ก็ถือเป็นการยอมรับกลายเป็นแล้ว ลู่อวี่จินปรายตามองบ่าวรับใช้ซึ่งคอยปรนนิบัติอยู่ไม่ไกล เหลียงเจิ้งก็รู้ได้ทันที ก่อนจะหันไปสั่งให้

บ่าวรับไข่ออกไปจากห้องจนหมด

เมื่อทั้งห้องเหลือเพียงเขาสองคน ลู่อวีจิ้นก็เริ่มเล่าแผนการการใช้จ่ายให้เหลียงเจิงฟัง เมื่อเล่ามาถึงตอนที่ให้บัณฑิตแซ่ซุนพาผู้หญิงหนีไป ลู่อวีจิ้นก็รับรู้ได้ถึงความไม่เห็นด้วยของอีกฝ่าย

“นี่ไม่เท่ากับเข้าชายหลอกหลวงฝ่าบาทหรือ” เหลียงเจิงยังไม่แสดงสีหน้าตามเดิม “อันที่จริงแค่ซื้อจื่อ นำเรื่องนี้มาเสนอข้าก็ถือว่าผิดมหันต์แล้ว ข้าจะถือว่าเจ้าเลอะเลือนไปชั่วขณะ มีใจคิดอยากช่วยน้องสาวจึงได้วางแผนการตบตาฝ่าบาทเป็นตุเป็นตะเช่นนี้”

เหลียงเจิงลุกขึ้นยืนแล้วทำทีจะเดินจากไป แต่ลู่อวีจิ้นกลับจับไม่ตายสุดท้ายออกมา

“ข้าก่อนท่านอ้อ!” เหลียงเจิงชะงักฝีเท้า หันกลับมามองลู่อวีจิ้นอีกครั้ง “จริงอยู่ หากท่านแต่งงานกับน้องhek ท่านจะได้ผูกสัมพันธ์กับสกุลลู่อ ซึ่งถือเป็นเรื่องดีสำหรับท่าน แต่ท่านลองไตร่ตรองดูหน่อยเถิด น้องhekเป็นสตรี มิรู้ว่าการเดินบนเส้นทางช่วงชิงอำนาจเป็นอย่างไร แต่ข้าเป็นถึงเลียวกั๊วกงซื้อจื่อ ผูกสัมพันธ์กับข้าโดยตรงไม่ดีกว่าหรือ”

เหลียงเจิงเลิคว้าว “ผูกสัมพันธ์กับเจ้า?”

ลู่อวีจิ้นกระแอม “หากท่านยินยอมให้น้องhekหนีไปกับบัณฑิตแซ่ซุน ตัวข้าจะไม่ลืมบุญคุณและยินดีช่วยเหลือท่านอย่างสุดกำลังให้ท่านได้เดินอยู่บนเส้นทางโอรสสวรรค์อย่างราบรื่น หากท่านไม่พูด พวกเขาไม่พูด เรื่องที่น้องhekแก้มตายก็ไม่มีผู้ใดล่วงรู้แล้ว”

“หากข้าไม่ปล่อยน้องhekของเจ้าไปเล่า? เจ้าจะว่าอย่างไร” เหลียงเจิงมองลู่อวีจิ้นอย่างต่อเนื่อง เมื่อเห็นอีกฝ่ายเงียบไปก็พูดต่อ

“ตอนนี้เจ้าเป็นเพียงซื้อจื่อเท่านั้น ไม่ได้มีอำนาจมากมายอะไร ตำแหน่งในราชสำนักก็เป็นเพียงขุนนางชั้นห้า อำนาจส่วนใหญ่ยังเป็นของเลี้ยวก๊วงอยู่ เหตุใดข้าจึงจะไม่ได้ทั้งสอง ทั้งสาวงามและอำนาจในมือของท่านก๊วง”

ลู่อวี่จินสุดลมหายใจเข้าเต็มปอด “ท่านพูดถูกต้อง แต่ท่านจะปฏิเสธไม่ได้ว่าสองเต๋หนึ่งยุคหนึ่งขุนนาง วันหน้าฟ้าใหม่ ท่านพ่อก็จะเป็นเพียงชายชราคนหนึ่งเท่านั้น ส่วนข้าย่อมเป็นกำลังสำคัญให้ท่านได้ ท่านอยู่กับการแก่งแย่งชิงดีมาตั้งแต่เกิด คงรู้อยู่แล้วว่าหากท่านได้บัลลังก์มังกร ไขว่ว่าการแก่งแย่งชิงดีจะหมดไป”

เหลียงเฉิงกระตุกยิ้มมุมปาก

สิ่งที่ลู่อวี่จินกล่าวมาทั้งหมดนั้นไขว่ว่าอีกฝ่ายจะไม่รู้ เมื่อเขาเห็นสีหน้าคล้อยตามของเหลียงเฉิงก็รีบคุกเข่าโขกศีรษะทันที

“หากท่านอภัยยินยอมให้แผนการของข้ากับน้องหลู่ล่ง ข้าลู่อวี่จินยินดีจะติดตามท่าน อยู่เป็นเงาข้างหลังท่าน สนับสนุนท่านทุกอย่าง ขนาดฝ่าบาทยังทรงมองไม่ออกว่าแท้จริงแล้วใจท่านต้องการอะไร แต่กลับเป็นข้าที่มองออก มิใช่ว่าข้ารู้ใจท่านหรือ”

ลู่อวี่จินไม่ได้เฝยหน้าขึ้นมองเหลียงเฉิง แต่ได้ยินเสียงหัวเราะดังแว่วมา

“ซื้อจื่อลุกขึ้นเถอะ”

ลู่อวี่จินยืนขึ้น “แค่สาวงามคนหนึ่งเท่านั้น ข้าไม่คิดว่าท่านจะผูกใจมากมายอะไร”

“ใช่ ข้าไม่เคยพบเจอแม่นางลุ่มมาก่อน ย่อมไม่ผูกใจกับนาง” เหลียงเฉิงปรายตามองลู่อวี่จินตั้งแต่ศีรษะจดเท้า “เพียงแค่ถ้าข้าปล่อยชายาพระราชทานของข้าไป ผู้ใดจะมาทำหน้าที่แทนชายาของข้าเล่า”

ลู่อวีจินหัวเราะเย้ยหยันในใจ ในอนาคตตนต้องผู้หนึ่งจะมี
อนุชาชายอีกนับสิบ เข้าข่ายสามภรรยาซ้อน ไม่จำเป็นต้องกังวลว่า
จะไม่มีผู้ใดคอยติดตามข้างกาย

ส่วนเหลียงเจิงนั้นก็ไม่ได้คิดเสียดายลู่อวีจินเหอ แต่ที่พูดไปก็
เพราะไม่อยากตอบรับเร็วเกินไป เสมือนว่าเขาต้องการบัลลังก์มังกร
ใจจะขาด

“หากฝ่าบาททรงทราบว่าพระชายาของท่านสิ้นใจ ไม่ช้าก็เร็ว
ย่อมพระราชทานสมรสแก่ท่านอีกแน่”

“กว่าจะถึงวันนั้นข้าต้องผ่านช่วงไวทุกข์จ่อมปลอมให้นางก่อน
ไม่อาจตอบแต่ผู้ใดเข้ามาได้”

เหลียงเจิงเขยิบเท้าเข้าไปใกล้ลู่อวีจินมากขึ้น เขาไม่ได้ต้องการ
บุรุษมาปรนนิบัติข้างกายแทนสตรี เพียงแต่อยากรู้ว่าแค่ช่วยเหลือ
ไม่ให้น้องสาวต้องแต่งงานกับเขาแล้ว ลู่อวีจินจะยอมแลกอะไรได้
บ้าง นอกจากยอมติดตามสนับสนุนเขาในการช่วงชิงบัลลังก์ แล้ว
เรื่องอื่นพอจะสนับสนุนได้มากนักน้อยแค่ไหน

ลู่อวีจินรู้ถึงความนัยของเหลียงเจิงโดยไม่ต้องฟังคำอธิบาย
อะไร เขากลืนน้ำลายลงคออีกหนึ่ง ลองซังน้ำหนักดูแล้วก็รู้ว่าคุ้มค่า
หากรักษาสกุลลู่อวีได้ ไม่มีสิ่งใดที่เขาแลกเปลี่ยนให้ไม่ได้

“หากท่านต้องการให้ข้าปรนนิบัติท่านแทนน้องhek ข้าก็
ยินดี”

เหลียงเจิงส่ายยิ้ม ปรายตามองลู่อวีจินตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า
อีกครั้ง “หากว่าที่ชายาของข้ารู้ว่าเจ้ายอมแลกอะไรเพื่อความสุขของ
นางได้บ้าง นางจะว่าอย่างไร”

ลู่อวีจินขบริมฝีปากแน่น นี่ไม่ใช่ทำเพื่อลู่อวีจินเหอเพียงคนเดียว
แต่เขากำลังทำเพื่อคนในจวนเดียวกันทั่วทั้งหมดยกต่างหาก ร่างกายเขา

เปรียบเสมือนหญ้าต้นหนึ่งเท่านั้น ในขณะที่สกุลหญ้าเปรียบเสมือน
ภูเขาใหญ่ หากต้องเด็ดหญ้าต้นหนึ่งเพื่อรักษาภูเขาใหญ่ไว้ก็คุ้มค่า
แล้วไม่ใช่หรือ

“ท่านอ๋อง ไปรดปรานีข้าเถอะ”

การผ่านความตายมาแล้วหนึ่งครั้ง ทำให้ลู่อวี่จินไม่คิดหวาด
กลัวสิ่งใดอีก จ้องมองไปยังดวงตาของอีกฝ่ายที่ยังคงมองเขาอย่าง
ดูแคลน เหลียงเฉิงเดินผ่านลู่อวี่จินไปยังบานประตูห้องหนังสือ
ลู่อวี่จินจึงรีบทำความเคารพน้อมส่งเขาจากไป ได้ยินเสียงของเขา
สั่งให้บ่าวรับใช้ส่งแขก

“เชิญตามบ่าวมาเจ้าคะ”

บ่าวรับใช้ร้องเรียกลู่อวี่จิน เขาที่ยังคงค้างท่าคารวะอยู่ยึดตัว
ขึ้น รู้สึกเจ็บใจอยู่ไม่น้อย อุทิศสัพเพทน์มาขอความช่วยเหลือ
ถึงตำหนัก ข้ายังให้ข้อแลกเปลี่ยนที่ไม่มีผู้ใดกล้าให้ เหลียงเฉิงยังทำ
เป็นไม่รู้ร้อนรู้หนาวได้อีก แค่ตกปากรับคำมาคำเดียว ปากคงหนัก
มากกระมัง

หรือการเข้าข้างตวนอ๋องจะไม่ใช่หนทางเอาชีวิตรอดที่ดี
มิสู้สังหารตวนอ๋องไปเสียยังจะเข้าข่ายตัดไฟตั้งแต่ต้นลม!

2

หนึ่งสตรียากไป หนึ่งบุรุษทดแทน

จวนเลี้ยวกั๊วกงประดับประดาด้วยผ้าสีแดงสด ตัวอักษร
มงคลแปะไว้ทั่วเรือน เนื่องจากเป็นงานสมรสพระราชทาน คนจาก
กรมพิธีการจึงมาช่วยงานในจวนเลี้ยวกั๊วกง โถงด้านหน้าจวน
ครึกครื้นกว่าปกติหลายเท่า แยกเหรื้อมาร่วมแสดงความยินดีไม่
ขาดสาย นับจากนี้ไปสกุลลู่อจะเป็นที่นับหน้าถือตากว่าเดิม งานมงคล
ยิ่งใหญ่เป็นที่กล่าวขานไปทั่วเมืองหลวง เกี้ยวหลังใหญ่รอคอย
เจ้าสาวอยู่ด้านหน้าจวน ล้อมรอบด้วยองครักษ์มากมาย

ทุกคนในที่นี้ล้วนมีรอยยิ้มประดับบนใบหน้า ทว่าลู่อวีจิ้น
กลับยิ้มแต่ปาก ตาไม่ยิ้มตาม นับจากวันที่เขาไปพบเหลียงเจิงและ
ยังไม่ได้รับคำตอบ เขาก็ไปตำหนักตวนอ่องอีกหลายครั้ง ทว่าไม่มี
ครั้งไหนที่เจ้าของตำหนักจะอนุญาตให้เข้าพบ ลู่อวีจิ้นจึงทำได้เพียง
ปล่อยให้เรื่องทุกอย่างดำเนินไปทั้งอย่างนี้

ลู่อหนึ่งเหอสวมผ้าคลุมหน้าสีแดงสดและเครื่องประดับมุกไว้
บนศีรษะ วันนี้นางควรจะมีความสุขที่สุดในชีวิต ทว่านางกลับเป็น

กังวลอยู่ลึก ๆ

หลังสิ้นพิธีในจวนเลี้ยวกั๊วกง ลู่หนึ่งเหอก็ถูกส่งตัวขึ้นเยี่ยมเจ้าสาวจากไป ก่อนจากนางยังหันไปมองพี่ชายเป็นระยะ ๆ ด้วยความกังวล

ลู่อวีจิ้นทำได้เพียงพยักหน้าตอบกลับ ย่าปายฉีก็ให้นางพกดิตตัวไว้ คงได้แต่ภาวนาต่อฟ้าดินแล้วกระมัง

เมื่อเกี้ยวแดงมงคลถูกยกออกไป รอยยิ้มบนใบหน้าของคนในจวนก็ไม่ได้หายตาม ยังคงปิติยินดีกับงานมงคลนี้ คงมีเพียงลู่อวีจิ้นเท่านั้นที่รู้ว่ารอยยิ้มนี้อยู่ได้ไม่นาน หากเขาไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอนาคตได้ ความปลื้มปิติที่ได้เกี้ยวดวงกับเชื้อพระวงศ์จะเป็นจุดสิ้นสุดของสกุลลู่

ผ่านไปสองวันเต็ม ๆ

จวนเลี้ยวกั๊วกงยังมีแต่รอยยิ้มและความเบิกบานใจ ขณะที่ลู่อวีจิ้นเริ่มนั่งไม่ติดที่แล้ว หรือว่าเสียงเจิงจะไม่ยินยอมให้ลู่หนึ่งเหอกินยาปายฉี

เมื่อคิดได้ดังนั้นเขาก็หุนหันออกไปจากจวน คิดอยากไปตำหนักตวนอ่องอีกสักครั้ง ทว่าเขายังไม่ทันก้าวข้ามธรณีประตู เชื้อหรงนองครักษ์ข้างกายเสียงเจิงก็เดินเข้ามาในโถงกลางจวนเสียก่อน ลู่อวีจิ้นจำเชื้อหรงนองได้ทันที เพราะบุรุษผู้นี้ถือเป็นทหารฝีมือดีคนหนึ่งของต้าเลี้ยว

การมาอย่างกะทันหันของเชื้อหรงนองทำให้ลู่อวีจิ้นพอจะเดาเรื่องที่เกิดขึ้นได้ราง ๆ

“ข้าน้อยคารวะเลี้ยวกั๊วกง คารวะฐุนยิน คารวะซือจื่อ”

“รองแม่ทัพเชื้อไม่ต้องมากพิธี ข้าไม่รู้ว่าท่านจะมาที่นี่จึงไม่ได้

เตรียมการต้อนรับ โปรดอย่าถือสา” เลี้ยวกั้วกงเชิญเชียหรานไปนั่ง แต่เขาปฏิเสธอย่างนอบน้อม บอกว่าตนมาแจ้งข่าวตามคำสั่งของ ดวนอ่องเท่านั้น เมื่อแจ้งเสร็จก็ต้องรีบกลับไป

“ลำบากรองแม่ทัพเสียแล้ว ว่าแต่มีเรื่องเร่งด่วนอันใดหรือ”
เชียหรานมีสีหน้ากระอักกระอ่วนใจก่อนพูด “พระชายาสิ้นใจแล้ว”

ความเจ็บปวดคลุมทั่วทั้งจวนเลี้ยวกั้วกง หวังซื่อซึ่งกำลัง จัดแจงเตรียมต้อนรับแขกผู้มาใหม่ด้วยน้ำชาถึงกับทำพาน้ำชาตกแตก เป็นลมล้มพับไปทันที บ่าวรับใช้รีบหยาแก็วงเวียนมาให้หวังซื่อ จ้าละห้วน ส่วนเลี้ยวกั้วกงยืนสงบใจชั่วคราว ก่อนเอ่ยถามถึงความ เป็นมาเป็นไป

เชียหรานเล่า “หลังอาหารเย็นพระชายากลับเรือนไปแล้วใช้ ผ้าแพรผูกคอตนเอง ท่านอ่องพยายามช่วยนางแล้ว เรียกหมอหลวง มาดูอาการ แต่ทำไมทันกาล นางด่วนจากไปเสียก่อน”

เลี้ยวกั้วกงยืนแทบไม่อยู่ ลู่อวีจินประคองบิดาไว้พลางพูด “ท่านพ่อไหวหรือไม่ ไปนั่งก่อนเถิดขอรับ”

ผู้เป็นบิดาส่ายหน้าก่อนหันไปถามเชียหราน “แล้วศพของนางเล่า”

“ตอนนี้ศพของพระชายาอยู่ที่ตำหนักดวนอ่อง ท่านอ่องให้ ข้ามมาส่งข่าว เรียกพวกท่านไปดูนางเป็นครั้งสุดท้าย แล้วท่านอ่อง จะเป็นคนจัดพิธีศพพระชายาเอง”

“ได้ ข้าจะรีบไป ขอบคุณรองแม่ทัพเสียมากที่อุตส่าห์ลำบาก มาส่งข่าว” เลี้ยวกั้วกงประสานมือคารวะเชียหรานด้วยมืออันสั่นเทา ทว่าเชียหรานจับมือของอีกฝ่ายเอาไว้ก่อน

“ท่านกั้วกงอย่าทำเช่นนั้นเลย ข้าเป็นผู้น้อย ไม่อาจรับการ

การจะจากท่านได้ ข้าขอตัวก่อน”

เชียวหรานประสานมือคารวะทุกคน ก่อนจะเดินข้ามธรณีประตู ด้วยฝีเท้าอันหนักแน่นมั่นคงออกไป

ลู่อวีจินมองตามหลังเชียวหรานไป ไม่แน่ใจว่าเสียงเชิงได้บอกเรื่องยาปายฉีให้เชียวหรานรับรู้หรือไม่ ทว่าเขาไม่มีเวลาคิด ทบทวนเรื่องนี้มากนัก สั่งให้มู่ฉีบังคับรถม้าพาเสียวกั้วกงกับหวังซือไปยังตำหนักตวนอ๋อง ส่วนตัวเขาขี่ม้าห้อยตะปิงนำไปก่อน

อันดับแรกเขามุ่งหน้าไปหาบัณฑิตแซ่ซุน จัดการให้อีกฝ่ายนำรถม้าไปจอดรออยู่หน้าประตูเล็กทางทิศตะวันออกของตำหนักตวนอ๋อง หลังจากนั้นก็รีบมุ่งหน้าไปตำหนักตวนอ๋องอย่างรวดเร็ว

หนึ่งเค่อถัดมา ลู่อวีจินก็มาถึงตำหนักตวนอ๋อง บ่าวรับใช้ที่เฝ้าหน้าประตูนำทางลู่อวีจินไปยังโถงกลาง เขาประสานมือคารวะเสียวเชิงที่ยืนอยู่ตรงขอบประตูอย่างไม่ว้าวุ่น รุ่งรีบเดินเข้าไปหาลู่อวีจินเหอที่นอนหลับตาอยู่บนเตียง ผ้าสีชาวดคลุ่มร่างนางไว้วางถึงลำคอ มองผิวเผินเหมือนนางแค่หลับไปเท่านั้น ทว่าฤทธิ์ของยาปายฉีทำให้นางไร้ลมหายใจไปชั่วขณะหนึ่ง หวังเพียงว่านางจะไม่รู้สึกตัวตอนที่บิดามารดามาถึง

ไม่นานเสียวกั้วกงกับหวังซือก็เดินเข้ามาในโถง ใบหน้าของทั้งคู่ซีดเผือดไร้สีเลือด หวังซือน้ำตานองหน้า ส่วนเสียวกั้วกงแม้จะไม่มีน้ำตาสักหยด แต่สีหน้าไม่สู้ดีนัก

เสียวกั้วกงคารวะเจ้าของตำหนัก ส่วนหวังซือละเลยขนบธรรมเนียมไปบ้างเพราะเอาแต่ร้องไห้กับการจากไปของบุตรสาวอันเป็นที่รัก เสียวเชิงเองก็เข้าใจ

“ท่านทั้งสองดูนางเป็นครั้งสุดท้ายเถอะ” เสียวเชิงพูดพลางเดินหลบออกไปด้านหลัง

แม้ลู่หนึ่งเหอจะไม่ได้ลาลับโลกนี้ไปจริง ๆ แต่นั่นก็หมายถึงการจากเป็นชั่วชีวิต นางจะไม่สามารถกลับมาเยี่ยมบิดามารดาได้อีก เพราะหากมีคนรู้ว่าการสิ้นใจของพระชายาตวันต้องเป็นเพียงละครฉากหนึ่งเท่านั้น เหลียงเจิงก็ไม่อาจรับความผิดโทษฐานหลอกลวงฮ่องเต้ไหวเช่นกัน

เลี้ยวกั้วกงกับหวังซือที่เชื่อว่าจะรู้เห็นกับแผนการนี้ ก็มีว้ายจะโดนลงโทษร่วมกันทั้งหมด

“เหตุใดเจ้าจึงทำเช่นนั้นเหอเออร์ เหตุใดจึงทำเช่นนั้น!” หวังซือร้องห่มร้องไห้พลางกอดบุตรสาวเอาไว้แน่น

“ท่านแม่อย่าเสียใจอีกเลยขอรับ น้องหกเลือกทางที่นางคิดว่าดีที่สุดแล้ว”

ลู่อวีจิ้นเอ่ยปลอบใจมารดา ไม่อยากรังให้บิดามารดาอยู่ที่นี่นานนัก เกิดลู่หนึ่งเหอฟื้นขึ้นมา แผนการที่เขาวางไว้คงจะจบไม่เป็นท่า

เหลียงเจิงพอจะเข้าใจสถานการณ์อยู่บ้าง จึงเดินไปขนาบข้างเลี้ยวกั้วกงพลางพูด “พวกท่านกลับจวนไปพักผ่อนเถอะ ลู่หนึ่งเหอแต่งเข้ามาเป็นชายาช้า ข้าจะจัดงานศพชายาให้สมเกียรติ ร่างของนางก็จะได้ฝังอยู่ในสุสานเชื้อพระวงศ์ พวกท่านอย่าได้เป็นห่วง”

“ขอบพระทัยท่านฮ่อง” เลี้ยวกั้วกงกับหวังซือคุกเข่าโขกศีรษะ ลู่อวีจิ้นเห็นดังนั้นจึงรีบคุกเข่าโขกศีรษะตามบิดามารดา

“เซี่ยหรวาน ข้าฝากเจ้าส่งแขก”

“พะยะค่ะ”

เซี่ยหรวานผายมือให้ทั้งสามเดินออกจากโถง แม้ในตอนนั้นหวังซือจะออกจากห้อง นางก็ยังเอาแต่เหลียวไปมองบุตรสาวไม่วางตา ความเจ็บปวดของมารดา ลู่อวีจิ้นเข้าใจดี แม้ต้องหลอกลวง

มารดาไปชั่วชีวิตว่าลู่อึ่งเหอสิ้นใจแล้ว แต่ก็ยังสามารถรักษาชีวิตนางไว้ได้

ลู่อึ่งจินแสรงชีม้าห้อยตะบึงออกไป ทว่าถัดจากนั้นไม่นานก็รีบวกมำกลับมานำดำหนักอ่องอีกครั้ง คราวนี้เขาใช้ประตูเล็กทางทิศตะวันออก เมื่อเห็นเชียวหรานยืนคอยท่าอยู่ก่อนแล้ว จึงรู้ได้ทันทีว่าเสียงเจิงได้บอกแผนการแก่งตายของลู่อึ่งเหอให้เชียวหรานรับรู้ด้วย

“เชียวซือจื่อเข้ามา ขำจัดการบ่าวรับใช้ออกไปให้พ้นทางแล้ว”

“ลำบากรองแม่ทัพเชียแล้ว”

“เชียวซือจื่อ” เชียวหรานนำทางลู่อึ่งจินไปยังห้องอุ่นผั่งตะวันออก “ตอนนี้นางยังไม่ฟื้น แต่ข้าเตรียมชุดคลุมเอาไว้ให้แล้ว ท่านคลุมร่างนางไว้แล้วพาขึ้นรถม้าเถอะ ท่านอ่องเตือนว่าอย่ารังไห่นางอยู่ที่นี้นานนัก”

ลู่อึ่งจินพยักหน้า สวมชุดคลุมลมให้น้องสาวแล้วดิงหมวกขึ้นมาสวมศีรษะนางไว้ รับอุ้มนางออกไปยังประตูเล็กทางทิศตะวันออก เชียวหรานคอยดูแลดลเอาให้ตลอดทาง เมื่อเห็นว่าถนนตัดผ่านหน้าดำหนักอ่องไม่มีผู้คนสัญจรผ่าน ก็พยักหน้าให้ลู่อึ่งจินอุ้มลู่อึ่งเหอขึ้นรถม้าของบัณฑิตแซ่ซุน

“แล้วพวกเจ้าคิดไว้หรือยังว่าจะไปตั้งรกรากกันที่ใด”

บัณฑิตแซ่ซุนตอบ “บ้านข้าอยู่หนึ่งปัว ก็เลยตั้งใจว่าจะกลับบ้านเกิดขอรับ”

“ดี”

“ข้าไม่รู้ว่าจะตอบแทนความเมตตาของซือจื่ออย่างไร แต่ข้าจะจดจำบุญคุณของท่านไม่ลืม” บัณฑิตแซ่ซุนประสานมือคารวะลู่อึ่งจินรีบยกมือห้าม

“ตอบแทนข้าด้วยการดูแลน้องหกให้ดี ข้าไว้ใจเจ้ามาก อย่าให้ความไวใจของข้าต้องเสียเปล่า”

“แน่นอนชื่อจื่อ แน่นนอน”

“จำคำข้าไว้ หากแผ่นดินต่ำเลี้ยวยังไม่เปลี่ยน ยังไม่มีฮ่องเต้พระองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ เจ้ากับน้องหกก็อย่าได้กลับมาเมืองหลวง แม้แต่จดหมายก็ไม่ต้องส่งมา ถือเสียว่าตายจากกันไปยิ่งดี”

“ข้าจะจดจำให้ขึ้นใจ ชื่อจื่ออย่าได้เป็นห่วง”

“รีบไปเถอะ”

บัณฑิตแซ่ซุนคารวะลู่อวี่จินอีกครั้ง ก่อนจะรีบบังคับรถม้าพาหมู่หนึ่งเหาะจากไป ลู่อวี่จินไม่ยื่นส่งรถม้าของบัณฑิตแซ่ซุน รีบเดินไปรับบังเหียนจากมือของเสี่ยวหราน แอลกากันเพียงชั่วครู่ก็ตวัดตัวขึ้นนั่งบนหลังม้า ทว่ายังไม่ทันจะควมม้าตะบึงออกไป เขาก็เห็นเงาร่างของคนคนหนึ่งซึ่งไม่ได้เจอหน้ากันเกือบสามปีเต็ม

อาจารย์เผย!

เผยรู่ยซางมองลู่อวี่จินในความมืด สาวเท้าเข้าไปหาอย่างไม่เร่งร้อน “เมื่อครูเจ้าทำอะไร”

ลู่อวี่จินกลืนน้ำลายลงคออีกหนึ่ง มีคำกล่าวที่ว่าเบื้องบนคือบิดามารดา เบื้องล่างคือลูกหลาน สำหรับลู่อวี่จินแล้วตรงกลางก็คือเผยรู่ยซางนี่ละ!

“อาจารย์เผย! ท่านกลับมาเมืองหลวงตั้งแต่เมื่อไร”

เผยรู่ยซางไม่ตอบคำถาม ตวัดตัวขึ้นบนหลังม้าประทับหลังลู่อวี่จินแล้วยึดบังเหียนมาถือไว้เอง “ออกไปจากหน้าตำหนักก่อน ก่อน เจ้ามีเรื่องต้องบอกข้าอีกยาวเชียว ย่าห์!”

ต้นเฟิงผลิบานสีแดงทั่วทั้งต้นต้อนรับสารทฤดูที่กำลังจะมา
ถึง นำเสียดายที่ยามนี้พลบค่ำแล้ว สีแดงของใบเฟิงจึงถูกความ
มืดมิดของราตรีบดบัง เผยรูปร่างกับลู่อวี่จินกระโดดลงจากหลังม้า
ถือนั่งเหียนไปผูกไว้ที่โคนต้นเฟิง ก่อนจะนั่งลงข้างกัน

เผยรูปร่างเป็นบุรุษวัยยี่สิบสี่ปี ยังไม่ได้แต่งงาน บ้านเกิดอยู่
เจียงหนาน แต่ด้วยความที่เขาเป็นลูกอนุภรรยา หลังจากที่ถูกบิดาขับ
มารดาเสียชีวิตไป เขาก็ไม่คิดอยู่ร่วมชายคากับคนในบ้านใหญ่อีก
จึงออกมาใช้ชีวิตที่เมืองหลวง เร่ร่อนเป็นนักเล่นิทานอยู่หลายปี
บังเอิญภาพลักษณ์ที่เขาแต่งต้นสะดุดลู่อวี่จินพอดี อีกฝ่ายจึง
นับถือเขาเป็นอาจารย์เสียอย่างนั้น

“ทีนี้จะบอกข้าได้หรือยัง เจ้าไปทำอะไรที่ตำหนักต่วนอ๋อง”

“ข้าจะไปทำอะไรได้เล่า ที่ไปก็เพราะธุระของท่านพ่อเท่านั้น”
ลู่อวี่จินเอนหลังฟังต้นเฟิง “ท่านกลับมาเมืองหลวงเมื่อใด ไม่คิด
จะบอกให้ข้ารู้หน่อยหรือ”

“ข้าเฟิงกลับมาถึงวันนี้ ก็รีบเร่งรุดมาหาเจ้า” เผยรูปร่างหยิบ
ห่อขนมเซาปิ้งออกมาจากสาบเสื้อ “ข้าซื้อมาฝาก”

ลู่อวี่จินเปิดห่อกระดาษออก เห็นเป็นขนมเซาปิ้งที่ตัวเองชอบ
ก็หัวเราะออกมา “ไปไกลถึงเจียงหนาน ท่านกลับได้เพียงขนมเซาปิ้ง
ที่ขายในตลาดมาเป็นของฝากให้ข้า”

“เจียงหนานก็มีเซาปิ้งเช่นกัน”

“นี่คือเซาปิ้งจากบ้านเกิดท่านหรือ”

เผยรูปร่างส่ายหน้า “ข้าซื้อมาจากตลาดกลางเมืองนี่เอง”

“โอ้อาจารย์เผย! ท่านหลอกข้าว่าซื้อมาจากเจียงหนานก็ได้
ข้าไม่รู้หรอก”

ลู่อวี่จินส่ายหน้าเบา ๆ มองก้อนขนมเซาปิ้งในมืออย่างขยาด

ตั้งแต่กลับมาเกิดใหม่ในร่างเดิมเขาก็ไม่ได้กินขนมเซาปิงอีก จะว่า
กลัวในรสชาติก็ได้ เพราะวาระสุดท้ายของชีวิตในชาติที่แล้ว เขาก็ได้
ลิ้มรสขนมเซาปิงไล่ถั่วเหลืองผสมปนเปกับควาเลียด

“ไม่กินหรือ จ้องมองมันแบบนั้น มันไม่แตกหน่อออกมาหรอก
นะ”

“อาหารมื้อเย็นยังเต็มกระเพาะซ้ำ เลยไม่อยากกินขนมเท่าไร”

“เช่นนั้นเก็บไว้ก่อนก็ได้ กลางดึกค่อยกิน”

ลู่อวีจินพยักหน้าเห็นด้วย รีบห่อขนมเซาปิงแล้วเก็บไว้ในสาด
เสื้อ เผยรูปร่างลอบมองเสี้ยวหน้าของร่างเล็กพลางลอบยิ้ม ตามปี
ที่ไม่ได้เจอกัน ลูกศิษย์ของเขาโตขึ้นมาก สูงแทบจะเท่าเขาแล้ว อีก
ทั้งน้ำเสียงก็เป็นบุรุษเต็มตัว

“ข้าได้ยินมาว่าคุณหนูหกเพิ่งสมรสกับตวนอ่องกระนั้นหรือ
เป็นสมรสพระราชทานเสียด้วย”

ลู่อวีจินหันขวับไปมองอาจารย์ด้วยความตกใจ แวบหนึ่งก็
ตั้งสติได้ ข้าวเรื่องสมรสพระราชทานแพร่กระจายทั่วเมืองหลวง
ไม่แปลกที่อาจารย์จะได้ยินเรื่องนี้มาบ้าง

“ใช่ ฝ่าบาทพระราชทานสมรสแก่นาง นับเป็นเกียรติแก่สกุล
ลู่อ”

“หากเป็นเกียรติแก่สกุลลู่อจริง คนที่เจ้าอุ้มออกมาจากตำหนัก
อ่องไยจึงเป็นคุณหนูหกเล่า”

“ท่านพูดอะไรของท่าน ข้าจะไปอุ้มน้องหกออกมาจาก
ตำหนักอ่องได้อย่างไร ชินข้าทำเช่นนั้น ท่านอ่องไม่แค้นเคืองข้า
หรือ” ลู่อวีจินพูดพลางหัวเราะกลบเกลื่อน แล้วเบือนหน้าไป
มองข้างตัว

“ข้าจึงได้ถามเจ้านี้อย่างไร”

“อาจารย์เผย ท่านคิดมากไปแล้ว”

เผยร้ายขวางหนุ่นคางลู่อวีจิ้นกลับมา “คนที่คิดมากไม่ใช่ข้า แต่เป็นเจ้า เจ้าคิดมากกว่าข้าจะนำเรื่องนี้ไปบอกคนอื่นหรืออย่างไร จึงได้ปกปิดข้าเช่นนี้ เจ้ากำลังทำอะไรอยู่ เหตุใดจึงบอกอาจารย์คนนี้ไม่ได้”

ลู่อวีจิ้นเห็นสายตาดัดพ้อของอีกฝ่ายก็ใจอ่อน เมื่อก่อนเขาตัวติดกับอาจารย์ตั้งเป็นเงาตามตัว หากมีเรื่องไม่สบายใจก็จะปรึกษาอาจารย์เป็นคนแรก ทว่าครั้งนี้กลับเปลี่ยนไป เขากำลังมีความลับกับอาจารย์

“ข้าไม่ได้อยากปิดบังท่าน แต่เรื่องนี้ข้าให้คนรู้มากไม่ได้ ยิ่งรู้น้อยเท่าไรก็ยิ่งปลอดภัยต่อชีวิต อาจารย์เชื่อข้าเถอะ ข้าไม่ได้อยากปิดบังท่านเลย”

“ร่วมมือกับตวนอ๋องอยู่หรือ”

ลู่อวีจิ้นหัวเราะแห้งๆ “มึนล้าๆ”

เผยร้ายขวางมองอาการของลู่อวีจิ้นเพียงปราดเดียวก็เดาได้ แต่ก็ไม่อยากซักไซ้ไล่เลียงอะไร หากลู่อวีจิ้นคิดจะเล่าความลับให้เขา ฟังก็คงจะยอมเปิดปากเอง ไม่จำเป็นต้องบีบคั้น

เขาจึงเอนหลังพิงต้นเฟิง อดนึกถึงเรื่องราวเมื่อก่อนไม่ได้... ขนาดเขาแกล้งปิดหูไม่ยอมฟังในสิ่งที่ลู่อวีจิ้นเล่า ลูกศิษย์ของเขาก็ไม่เคยสนใจ เปิดหูเขาแล้วพูดพลาမ်ใส่หูเสียอย่างนั้น ทว่าเหตุใดวันนี้จึงเปลี่ยนไปราวกับพลิกฝ่ามือ เขาแค้นหัวเราะออกมาเบาๆ เวลาผันผ่านไหนดเลยจะเหมือนเก่าก่อน

เขานี้แสงแดดเจิดจ้ากว่าปกติ ทว่าภายในจวนเลี้ยวกัวง
กลับหม่นหมองราวกับมีเมฆครีмпปกคลุมทั่วบริเวณ บ่าวรับใช้ช่วย

กันแขวนผ้าสีดำไว้ทั่วเรือน ไว้อาลัยให้แก่การจากไปของลู่อึ่งหนึ่งเหอ
ลู่อึ่งจินสวมชุดผ้าป่านสีขาวไว้ทุกข์ ยืนปลอบใจมารดา กับ
ฮุหยินผู้เฒ่าที่เฝ้าแต่ร้องไห้ไม่ยอมหยุด บรรยากาศเช่นนี้เคยเกิดขึ้น
มาแล้วครั้งที่ลู่อึ่งจินยังเป็นเด็ก การจากไปของบุตรชายคนโตสกุลลู่อึ่ง
ก็โศกเศร้าเช่นนี้ ทว่าตอนนั้นเขายังไม่เข้าใจคำว่าสูญเสีย แต่ในเวลา
นี้แม้จากเป็นก็ยังไม่สลัดใจ เหล่าอนุภรรยาและบุตรที่ออกเรือนไป
แล้วล้วนมาแสดงความเสียใจที่บ้านใหญ่ ช่วงเช้าของวันจึงเต็มไปด้วย
เสียงสะอื้นไห้

รอจนถึงช่วงค่ำ หวังซีอู๋ร้องไห้จนหมดแรงเข้านอนไปแล้ว
ส่วนเลี้ยวกั๊วกก็เก็บตัวเงียบอยู่ในห้องหนังสือ ลู่อึ่งจินผลัดเปลี่ยน
อารมณ์แล้วก็ยังออกมานอกจวนกับมู่ฉี

“คุณชายห้าทำแบบนี้จะดีหรือขอรับ อยู่ในช่วงไว้ทุกข์ให้คุณ
หนูหกไม่ควรออกมาข้างนอก” ถึงมู่ฉีจะเป็นบ่าวรับใช้คนสนิทที่ไว้ใจ
ได้ แต่ลู่อึ่งจินก็ไม่คิดจะบอกว่าแท้จริงแล้วลู่อึ่งหนึ่งเหอยังมีชีวิตอยู่

“ข้ามีธุระต้องทำ มัวเสียใจนานไม่ได้หรอก”

“คุณชายห้าจะไปไหนหรือขอรับ”

“ตำหนักต่วนอ๋อง”

“คุณชายจะไปทำอะไรที่นั่นอีก”

“หากเจ้ายังถามมากก็กลับไปนอนเสีย ไม่ต้องตามข้ามา!”

“ไม่พูดเช่นนั้นขอรับคุณชาย ข้าจะไม่ถามท่านแล้ว เชิญขึ้น
รถม้าเถิดขอรับ”

มู่ฉีรีบวิ่งไปเปิดประตูรถม้าให้ ลู่อึ่งจินส่งสายตากำขยับไม่ไห้
เขาถามเรื่องนี้ขึ้นมาอีก มู่ฉีเลยได้แต่หัวเราะแห้งๆ ผงกศีรษะหลาย
ครั้งแล้วให้สัญญาหนักแน่น

ไม่นานรถม้าของสกุลลูก็มาจอดที่หน้าตำหนักทวนอึ่ง
ป่าวรับใช้ที่เฝ้าประตูจำลู่อัจฉินได้จึงนำทางเขาเข้าไปด้านใน

“ตอนนี้ท่านอึ่งไม่อยู่ขอรับ แต่อีกไม่นานน่าจะกลับมา”

“เช่นนั้นข้ารอที่ศาลาก่อน หากท่านอึ่งกลับมาแล้วเจ้าก็มา
แจ้งข้า เข้าใจหรือไม่”

“ขอรับคุณชาย”

ป่าวรับใช้โค้งคำนับแล้วล่าถอยออกไป ลู่อัจฉินเดินเข้าไปใน
ศาลาหลังคาหกเหลี่ยม ยืนเอามือไหล่หลังพลงมองสำรวจสวน
สวนกว้างใหญ่นานนี้ต้องใช้คนงานกี่คนกัน รวพักใหญ่ ๆ ก็ได้ยิน
เสียงกบเท้าม้า ป่าวรับใช้คนหนึ่งรีบเดินมาบอกเขาว่าท่านอึ่งกลับ
มาแล้ว

ลู่อัจฉินเดินไปหน้าตำหนัก เห็นทวนอึ่งกำลังเดินเข้าประตู
ใหญ่มาพอดีจึงรีบประสานมือคารวะ

“คารวะท่านอึ่ง...”

ลู่อัจฉินโน้มกายไปข้างหน้า ไม่ทันจะได้ยืดตัวตรง เหลียงเฉิง
ก็เดินผ่านหน้าไปราวกับมองไม่เห็น เขาเสียหน้าเล็กน้อย ยืดตัวขึ้น
แล้วหันไปมองด้านหลังร่างใหญ่ ก่นดาอีกฝ่ายในใจหลายประโยค
‘ไม่อยู่ตำหนักไว้อาลัยให้พระชายาไม่ว่า ถึงกับเมินแซกที่มาเยี่ยมเยียน
เช่นนี้ จะมากไปหน่อยกระมัง!

“ท่านอึ่งอารมณ์ไม่ค่อยดี ซื่อจื่อกลับไปก่อนเถิด แล้วค่อย
มาใหม่วันหลัง” เชี่ยหฺรานกระซิบกับลู่อัจฉิน

“เกิดอะไรขึ้นหรือ”

“ข้าเองก็ไม่ทราบ ท่านอึ่งเพิ่งไปเข้าเฝ้าฝ่าบาท อาจมีเรื่อง
‘ไม่สบอารมณ์’ เชี่ยหฺรานว่าไว้แค่นั้นแล้วเดินตามเหลียงเฉิงเข้าไปใน
เรือนใหญ่

ลู่อวี่จินยืนไต่รถรองอยู่ชั่วคราว เขามีเรื่องต้องบอกตวนอ๋อง จึงไม่ยอมจากไปในตอนนี ลู่อวี่จินสูดลมหายใจเข้าปอด ตัดสินใจเดินเข้าไปในเรือนใหญ่ที่มีผ้าสีดำแขวนไว้ตลอดทาง

“ชื่อจื่อ?”

เซี่ยหฺรานเห็นลู่อวี่จินเดินตามเข้ามา ก็รู้สึกประหลาดใจ

“ข้ามีเรื่องสำคัญอยากคุยกับท่านอ๋องสักเล็กน้อย รongแม่ทัพเซี่ยพอจะช่วยข้าได้หรือไม่”

เซี่ยหฺรานมีสีหน้ากลัดกลุ้มอยู่ชั่วคราว เขาติดตามตวนอ๋องมานาน พอจะรู้จักนิสัยของเจ้านายอยู่บ้าง ถึงภายนอกตวนอ๋องจะเก็บอารมณ์ได้ดีภายใต้สีหน้าเย็นชายิ่งยวด ทว่ายามที่ไม่สบอารมณ์นั้น ในใจของผู้เป็นนายกลับร้อนระอุดังไฟ พุดคำไหนคำนั้น หากไม่ยินดีจะพบลู่อวี่จินก็คือไม่พบ

“ข้าคงช่วยชื่อจื่อไม่ได้ ขออภัยด้วย”

ลู่อวี่จินเข้าใจในความลำบากใจของเซี่ยหฺราน จึงไม่ขอความช่วยเหลือจากเขาอีก

“เช่นนั้นไม่เป็นไร ข้าขอตัวก่อน”

เซี่ยหฺรานพยักหน้าแล้วเดินกลับเข้าไปด้านในเรือน ลู่อวี่จินทำท่าจะเดินจากไปบ้าง ทว่าเห็นบ่าวรับใช้คนหนึ่งกำลังถือถาดน้ำชาไปให้เหลียงเจิง เขาก็เปลี่ยนใจทันที ไม่ต้องลำบากเซี่ยหฺรานก็ได้ เขาจะไปพบเหลียงเจิงเอง

“แม่นาง เดี่ยวข้านำน้ำชาไปให้ท่านอ๋องเอง” ลู่อวี่จินคิดว่าถาดน้ำชาจากมือบ่าวรับใช้มาถึงไฉน นางมีท่าทีกระอักกระอ่วนใจเล็กน้อยก่อนกล่าว

“ไม่ได้เจ้าคะ เดี่ยวท่านอ๋องจะเอ็ดบ่าวเอาได้”

ลู่อวี่จินส่ายหน้า “ความผิดข้าจะเอ็ดเจ้าได้อย่างไร บอกข้า

มาเถอะ ท่านต้องอยู่ที่ไหน”

ป่าวรรบใช้หน้าซีด ยอมเอ๋ยปากบอก “ท่านต้องอยู่ในห้องหนังสือเจ้าค่ะ”

“ขอบใจเจ้ามาก วันหน้าจะนำขนมมาฝากเจ้า” พุดจบก็เดินถือถาดน้ำชาไปยังห้องหนังสือ ถึงลู่อวี่จินจะเคยไปห้องหนังสือเพียงครั้งเดียว แต่เขาก็จดจำเส้นทางในตำหนักนี้ได้อย่างละเอียดแม่นยำ

ด้านหน้าห้องหนังสือมีป่าวรรบใช้สองคนเฝ้าหน้าประตูอยู่ เมื่อเห็นลู่อวี่จินเดินถือถาดน้ำชาเข้ามาก็มีสีหน้าแปลกใจ ลู่อวี่จินสั่งให้พวกนางเปิดประตูให้ ก่อนจะเดินเข้าไปในห้อง

ภายในห้องหนังสือเงียบสงัด หากมีเข็มตกลงบนพื้นย่อมได้ยินเป็นแน่ เหลียงเจิงนั่งจ้องมองหนังสือบนโต๊ะนิ่งไม่ขยับ ดวงตาจ้องเพียงจุดเดียว เขาไม่ได้อ่านตำรา แต่กำลังพยายามทำให้สงบต่างหาก

“ทะ...”

ไม่ทันที่ลู่อวี่จินจะเปล่งเสียงได้ครึ่งคำ เชงเทียนและกองตำราบนโต๊ะก็ถูกปิดลงบนพื้นอย่างแรง

“ใส่หัวออกไป!” เหลียงเจิงไล่โดยไม่มองหน้า

หัวใจของลู่อวี่จินตกลงไปที่ตาดุ่มด้วยความตกใจ ก่อนเอ๋ยเสียงแผ่ว “ขออภัยท่านต้อง ข้าจะรีบไปเดี๋ยวนี้”

เหลียงเจิงเงยหน้ามองผู้มาใหม่ทันทีที่ได้ยินเสียง เขาคิดว่าเป็นป่าวรรบใช้สักคนที่ขัดคำสั่งเขา เมื่อเห็นผู้มาใหม่เป็นลู่อวี่จินก็ผ่อนคลายหายใจช้า ๆ

“ชื่อจื่อ” เหลียงเจิงเรียกลู่อวี่จินไว้ ก่อนที่อีกฝ่ายจะเดินออกจากห้องหนังสือไป จนต้องเหลียวกลับมามอง “เสียมารยาทกับชื่อจื่อแล้ว เชิญนั่งก่อน”

ลู่อวีจินละล้าละลัง แต่ก็ยอมเดินไปวางถาดน้ำชาไว้บนโต๊ะตัวเตี้ย เหลียงเจิงเดินมานั่งบนเบาะในตำแหน่งที่ครั้งก่อนเคยนั่ง พลางปรายตามองถาดน้ำชาที่อีกฝ่ายยกมา

“บ่าวรับใช้ในตำหนักข้าเสียมารยาท บังอาจให้ชื้อจี้ยกน้ำชาเข้ามาได้อย่างไร หลังจากชื้อจี้กลับไป ข้าจะลงโทษพวกบ่าวรับใช้ให้หนัก”

ลู่อวีจินรีบร้องห้าม “ท่านอ๋องใจร้อนเกินไปแล้ว ข้าเป็นคนบังคับแย่งเอาถาดน้ำชาจากนางมาเอง โปรดอย่าลงโทษพวกนางเลย”

เหลียงเจิงปรายตามองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าเย็นเยือกไม่ต่างจากเดิม พยายามสะกดกลิ่นอารมณ์ให้ทุเลาเบาบาง รินน้ำชาใส่ในจอกแล้วดื่มอีกหนึ่ง ดูเหมือนว่าน้ำชาจะไม่ช่วยลดความก่อกวนในใจของเหลียงเจิงได้ เขาก็สั่งให้บ่าวรับใช้นำสุราเข้ามาแทน

เขารินสุราใส่ในจอกชดที่เดียวหมดจอกก่อนเอ่ย “ชื้อจี้มีเรื่องสำคัญอะไรจะพูดกับข้าเล่า”

ลู่อวีจินคลี้อยม “ข้ามีเรื่องอยากเตือนท่านอ๋องสักเล็กน้อย”
“เรื่องอะไร”

“เร็ว ๆ นี้คาดว่าฝ่าบาทคงจะเสด็จไปล่าสัตว์นอกด่านอีกตามเคย ข้าแค่อยากเตือนให้ท่านระวังตัวท่านเองและรัชทายาทไว้หน่อย”

เหลียงเจิงเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ ไม่ได้แปลกใจที่ฮ่องเต้จะเสด็จไปล่าสัตว์นอกด่าน เพราะมักเสด็จไปล่าสัตว์หลายครั้งในหนึ่งปี แต่เขารู้สึกแปลกใจที่จู่ ๆ ลู่อวีจินก็บอกให้เขาระวังตัว

“เสด็จพออย่าลืมรับสั่งว่าจะให้ผู้ใดติดตามไปบ้าง ล่าสัตว์นอกด่านครั้งนี้ข้ากับรัชทายาทอาจไม่ได้ตามเสด็จไปด้วย”

ลู่อวีจินพยักหน้ารับ มั่นใจว่าอย่างไรเสียเหลียงเจิงต้องได้

ตามเสด็จด้วย ในความทรงจำของเขา เหลียงเจิงไม่ได้รับอันตรายจากการติดตามฮ่องเต้ไปนอกด่านในครั้งนี้ แต่กลับเป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ของต้าเลียว เขาจะพูดได้อย่างไรว่ารัชทายาทจะถูกลอบปลงพระชนม์ที่นอกด่าน เขาไม่กล้าพูดอะไรมาก เลยคิดว่ากาสุรามารินใส่ในจอกตัวเอง

เหลียงเจิงปรายตามองลู่อวีจินแวบหนึ่ง มองคนเสียมารยาทกระดกจอกสุรา

ลู่อวีจินมาตำนกตวนอ่องในวันนี้ไม่ได้มาเพื่อเตือนเรื่องการติดตามเหวินไท่ฮ่องเต้ไปล่าสัตว์นอกด่านเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีอีกเรื่องที่ยากเตือนเขา แต่ถ้าไม่ดื่มสุร่าย่อมใจเสียหน่อย คงไม่กล้าเอ่ยปากเตือนเป็นแน่

ลู่อวีจินดื่มสุราไปหลายจอก ขณะเดียวกันก็มองใบหน้าคมคายของอีกฝ่ายเจิบๆ

เมื่อสุราเข้าปากไปหลายจอกก็เริ่มเมามาย เหลียงเจิงเมามกส่วน ส่วนลู่อวีจินนั้นเมาแปดส่วน

“ข้าอยากเตือนท่านอ่องว่าถึงใจท่านจะคิดการใหญ่เพียงใด ก็จงเก็บไว้ในใจ หากชื่อเสียงของท่านโดดเด่นขึ้นมาเมื่อไร เกรงว่าแม้แต่ท่านก็ยังเดาไม่ออกว่าจะเกิดหายนะอะไรขึ้นบ้าง”

เหลียงเจิงเจิบฟัง ครุ่นคิดในสิ่งที่ตัวเองได้ยิน ในราชสำนักไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าเขาอยากได้บัลลังก์ ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าการที่เขาไม่แบ่งฝักแบ่งฝ่ายกับใครคือการเอาใจฮ่องเต้ เขาเพียงแค่วេลเวลาที่ จะแสดงตัวออกมาอย่างผ่าเผยเท่านั้น ทว่าบุรุษตรงหน้าเขากลับรู้ใจราวกับว่ามองเขาออกอย่างทะลุปรุโปร่ง

บุรุษผู้นี้อันตราย ต้องเก็บไว้ข้างตัวสถานเดียว!

“ข้อความจากลายพระหัตถ์ฝ่าบาท ท่านเคยได้อ่านบ้างหรือ

ไม่... ปืนผาสูง พริบตาเดียว ไม่มีเวลาให้เจียดใช้ จดจำไว้ในใจเถอะ”
 เหลียงเจิงกระแทกจอกสุราลงบนโต๊ะเสียงดัง “ซื้อจ๊อมาแล้ว
 ข้าจะให้คนมาพาเจ้ากลับ”

“ข้าเมานิดหน่อยเท่านั้น สบายมาก” พุดพลางยืนขึ้น สอง
 ขาอ่อนแรงจนต้องนั่งลงอีก

“เมาจนยืนไม่อยู่ ยังพูดว่าตัวเองเมานิดหน่อย”

เหลียงเจิงส่ายหน้า ทำท่าจะเรียกบ่าวรับใช้ให้มาลากตัวลู่อวีจิน
 ออกไป แต่ฉับพลันเขาก็เปลี่ยนใจ ร่ำสุราเจิบ ๆ อยู่ในห้องหนังสือ
 สุราทำให้ความมกัลดกั้มใจที่มีมาก่อนหน้านั้นทุเลาเบาบางลง
 เหวินไท่ฮ่องเต้เรียกเขาเข้าเฝ้าเพื่อสอบถามถึงเรื่องการเสียชีวิต
 อย่างกะทันหันของชายา กล่าวตำหนิเขาเล็กน้อยว่าดูแลคนของตน
 ได้ไม่ดี จากนั้นเรื่องการเสียชีวิตของลู่อวีจินเขาก็ผ่านไป เรื่องนี้ไม่มี
 อิทธิพลต่อความรู้สึกของเขา แต่เรื่องถัดมาที่เหวินไท่ฮ่องเต้ปราชญ์
 คือเรื่องที่พระสนมอันกั๊ยเหริน มารดาของเขาทำตัวโอหังต่อหน้า
 สองเฮาต่างหาก เรื่องนี้มีนอกมีในอย่างแน่นอน ก็ครั้งแล้วที่ฮ่องเฮา
 หาเรื่องมารดาของเขา ก่อน แต่เขาทำอะไรไม่ได้ ทำได้เพียงน้อมรับ
 ในความผิดที่มารดาไม่ได้ก่อเท่านั้น

เหลียงเจิงสาบานกับตัวเอง

หากเขาได้ครองบัลลังก์เมื่อใด คนที่อยากเหยียบเขาจมดิน
 จะได้จมดินก่อนอย่างแน่นอน!

เหลียงเจิงรู้ตัวอีกที ลู่อวีจินก็พุบหน้าลงบนโต๊ะเสียแล้ว ลอบ
 มองร่างเล็กบางของอีกฝ่ายอย่างสำรวจ เขานึกสมเพชตัวเอง ที่วัน
 นั้นอยากรู้ว่าอีกฝ่ายสามารถแลกเปลี่ยนอะไรกับเขาได้บ้าง จริงอยู่
 ที่เขาอยากใช้ประโยชน์จากความเป็นเลียวกั๊วกังซื้อจ๊อของบุรุษ
 ตรงหน้า รู้ว่าสกุลลู่อวีจินมีอิทธิพลต่อราชสำนัก แต่เขาไม่คิดอยากให้อีก

ฝ่ายมาปรนเปรอแทนชายาที่จำเป็นต้องตาย

นั่นเป็นเพียงคำถามชั่วคราว

และการที่เขาย้ายตัวเองไปนั่งข้างๆ ลู่อวีจินในตอนนั้น ก็เป็นความต้องการเพียงชั่วคราวด้วยเช่นกัน เหลียงเจิงเหยคางของลู่อวีจิน ขึ้นมา ปรายตามองคิ้วโก่งบางของอีกฝ่าย ไหลลงมาที่สันจมูกโด่งร้น ลากยาวมาถึงริมฝีปากบาง หวังชื่อเป็นสตรีที่งดงาม บุตรชายของนางจึงเป็นลูกไม้ที่หล่นไม่ไกลต้น

เหลียงเจิงเหยนี้วิ่งไปสัมผัสริมฝีปากของอีกฝ่าย ไล่นี้ไปทั่วริมฝีปาก นี่หรือคือคนที่พูดว่า...

“หากท่านต้องการให้ข้าปรนนิบัติท่านแทนน้องhek ข้าก็ยินดี”

เหลียงเจิงแค้นหัวเราะในลำคอ ปรนนิบัติอย่างไร เขายังนึกไม่ออก จับพลันเหลียงเจิงก็รู้สึกสะท้าน เพลอใช้นิ้วกดริมฝีปาก ลู่อวีจินอย่างแรง

“บัดชบ” เขาลุกพรวด จากที่รู้สึกเมาน้อยก็เริ่มได้สติ

เขาต้องแลกชายาพระราชทานกับบุรุษผู้นี้หรือ?!

หากทำไม่ได้เพียงครั้งกับที่ไอ้ฮวดไวกงได้เห็นดีกัน!

“ใครก็ได้เข้ามา!” เหลียงเจิงตะโกนเรียกเสียงดัง

บ่าวรับใช้หน้าประตูรีบเข้ามาในห้อง พอเห็นทวนต้องอารมณ์ไม่ดี นางก็รีบคุกเข่าโขกศีรษะ “ท่านต้องโปรดระงับโทสะ อยากให้ปาวทำสิ่งใดหรือเพคะ”

“ลากชื่อจื่อออกไป!”